Nog even aan de rivier

Leeseditie voor het web

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Geïllustreerde reisverhalen, geïnspireerd op oorspronkelijke foto’s van Travel2City.

80 verhalen · 320 illustraties

Inhoud

Aflevering 72 De kleine dingen vinden ons
Aflevering 73 Het potlood nam even pauze
Aflevering 74 De stad hing haar kleuren buiten
Aflevering 75 Een perzik en geen afspraak
Aflevering 76 Goede namen komen laat
Aflevering 77 De lange weg naar huis
Aflevering 78 Een klacht over de zwaartekracht
Aflevering 79 Een kleine reparatie aan een grote dag
Aflevering 80 Oefenen voor een grootse entree
Aflevering 81 Vijf minuten bij de fontein
Aflevering 82 Het woord dat we misten
Aflevering 83 Een buitengewoon belangrijk pakje
Aflevering 84 De minuut die niemand won
Aflevering 85 Een baai in je zak
Aflevering 86 Waar is de fotograaf gebleven?
Aflevering 87 Een huisje dat mee op reis kan
Aflevering 88 Een gids met andere plannen
Aflevering 89 Een onvoltooide laatste regel
Aflevering 90 Bellen nemen we serieus
Aflevering 91 Het boek viel open bij een tuin

Inhoud

Aflevering 92 De kaart liet zich niet opvouwen
Aflevering 93 Een wijsje in de palm van een hand
Aflevering 94 Het bedankje was nog niet af
Aflevering 95 Het steentje bleef aan zee
Aflevering 96 Het museum van een gewone dag
Aflevering 97 Een bonnetje voor een ochtend zonder haast
Aflevering 98 Nog een stoel erbij
Aflevering 99 De thee hield het langer vol dan de wind
Aflevering 100 Het geheime ingrediënt was een vraag
Aflevering 101 De juiste verdieping
Aflevering 102 De zee wilde niet poseren
Aflevering 103 Een blaadje voor onderweg
Aflevering 104 De onderzeeër die droog bleef
Aflevering 105 Zonder foto
Aflevering 106 Een stap extra
Aflevering 107 Een ansichtkaart zonder race
Aflevering 108 Tellen in de wind
Aflevering 109 De haven na sluitingstijd
Aflevering 110 Het pad langs de voet van de muur
Aflevering 111 Veren van steen

Inhoud

Aflevering 112 Ruim baan voor het bloemperk
Aflevering 113 Standbeelden zonder visitekaartje
Aflevering 114 Een uitnodiging voor drie
Aflevering 115 Een handbreedte haven
Aflevering 116 Een wolk op de motorkap
Aflevering 117 Waar ze naar kijken
Aflevering 118 De lijn die aan wal bleef
Aflevering 119 De kleur aan de andere kant van het raam
Aflevering 120 Vier manieren om omhoog te kijken
Aflevering 121 De trappen op in haar eigen tempo
Aflevering 122 Drie uitzichten vanuit Braga
Aflevering 123 Het huis boven haar hoofd
Aflevering 124 De kaart in vieren
Aflevering 125 Steen die zich vertakt
Aflevering 126 Een vis in het steegje
Aflevering 127 Schaduw onder de gele toren
Aflevering 128 De rivier laat zich stukje bij beetje zien
Aflevering 129 De ramen aan de overkant
Aflevering 130 Een patroon dat terugkwam
Aflevering 131 Een cirkel in de tuin

Inhoud

Aflevering 132 Een omweg langs de fontein
Aflevering 133 De lichtjes bleven boven
Aflevering 134 Onder de scheve balk
Aflevering 135 Groen op hout
Aflevering 136 Een plek om even stil te staan
Aflevering 137 Een kamer zonder dak
Aflevering 138 Bladeren in steen
Aflevering 139 Steen naast het raam
Aflevering 140 Vier keer omhoogkijken
Aflevering 141 De gebogen bank
Aflevering 142 Onder de blauwe poort
Aflevering 143 Stof in de wind
Aflevering 144 Een kasteel tussen de bomen
Aflevering 145 De bocht met de tegels
Aflevering 146 Een rond stukje hemel
Aflevering 147 Een dal op een gevouwen bladzijde
Aflevering 148 De laatste laag van het dal
Aflevering 149 Vier drempels
Aflevering 150 Waar de muur naar kijkt
Aflevering 151 Nog even aan de rivier

Aflevering 72

De kleine dingen vinden ons

De Riviera · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Saint-Paul-de-Vence vinden de drie vrienden een klein spel uit: elk kiest een detail dat de anderen misschien gemist hebben.

Onder de stenen boog, Mea stelde voor dat ze zoeken naar niets groots vandaag. Colombine vroeg of dat lunch inbegrepen was. Lu Cia was al bezig de grond te onderzoeken. De regels waren simpel: een kleine ontdekking elk, geen stem voor een winnaar. De stad hoefde niets voor hen voor te bereiden. Wat het ook te bieden had, het zou helpen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een spel onder de boog

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Voorbij de boog vernauwde de baan, en ook hun gesprek. Grote plannen werden een vraag: wat zou je wegnemen als het niet kon worden gekocht? Mea hield haar notitieboekje dicht. Colombine

stelde de geur van een zonwering muur voor, maar Lu Cia maakte bezwaar dat zo'n vondst moeilijk te tonen zou zijn. Alle drie lachten en vertraagde hun stappen.

> **"Oké, vandaag verzamelen we met onze ogen."**

Een bloem onder onze schoenen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Lu Cia stopte eerst. De kleine stenen onder de voet vormden een cirkel, bijna een bloem die niemand nodig had om te water. Mea bewoog haar schoen weg van de rand. Colombine liet alleen haar blik zakken en gaf toe dat ze er de hele ochtend te hoog uitzag. Lu Cia accepteerde het compliment zonder een overwinningsgebaar. Haar ontdekking wachtte geduldig op de volgende paar passerende schoenen.

> **"Zelfs ik kon deze bloem in leven houden."**

Een kleine compagnie achter de bars

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Colombine koos de kannen in een laag raam. De ene zag er belangrijk uit, de andere een beetje scheef, en een derde, zei ze, luisterde naar roddels. Mea keek weer naar het raam. Een ogenblik geleden had het aardewerk in zich; nu had elk stuk een persoonlijkheid. Lu Cia gaf de bloemen eromheen aan. Het landschap, blijkbaar. Niemand heeft iets aangeraakt. De voorstelling was perfect zichtbaar vanaf de straat.

> **"De gele weet meer dan het laat zien."**

The Bird That stayed

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Saint-Paul-de-Vence

Mea liep bijna voorbij haar ontdekking. Een kleine witte keramische vogel zat in een ovale niche, omgeven door stralen van bleke steen. Het kon nergens heen en leek daardoor onberoerd. Ze belde de anderen. Even stonden ze schouder aan schouder en keken omhoog. Colombine vroeg zich af of het de straat bewaakte. Lu Cia dacht dat het ervoor zorgde dat bezoekers niet opschieten.

> **"Dan blijven we nog een moment, voor zijn bestwil."**

Zoekt zonder bagage

Die avond schreef Mea een cirkel op, een kruik en een vogel. Naast hen, drie namen. Het was noch een lijst van bezienswaardigheden, noch een boodschappenlijst. Het heeft opgenomen hoeveel groter een plaats wordt als je het niet alleen door je eigen ogen hoeft te zien.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 73

Het potlood nam even pauze

Spanje · Mea Zen · II

Mea wil een enkele boog tekenen in Córdoba. Hoe zorgvuldiger ze kijkt, hoe minder dringend ze moet tekenen.

Er was genoeg ruimte op de lege pagina. Mea had een potlood, enige tijd en een bescheiden plan: één boog, niet het hele gebouw. Toen keek ze op. De bogen herhaald, overlappen en veranderd met elke stap. Haar notitieboekje leek plotseling erg klein, maar gelukkig maakte het geen klacht.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Kies slechts één

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba

Mea stond naast de loopbrug en opende haar notitieboekje. Een boog vooraan, een andere achteraan, een derde verder weg. Wat was de eenvoudigste? Haar potlood zweefde lang genoeg om naar zichzelf te lachen. Ze was gekomen om te rusten en was al

bezig zichzelf werk toe te wijzen. Uiteindelijk tekende ze een enkele zachte curve. Het was genoeg voor een begin.

> **"Geen perspectief examen vandaag."**

De lijn beweegt weg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba

Dichterbij was de eenvoudige curve niet meer eenvoudig. Rond zijn rand verscheen andere ritmes, kleine ornamenten en verschuivingen tussen licht en schaduw. Mea liet haar potlood zakken. De krant vroeg niets meer van haar; ze had alle eisen zelf gesteld. Ze bewoog één stap naar voren. De hele regeling veranderde, en haar onafgemaakte lijn kon eindelijk stoppen met doen alsof ze alles in bedwang hield.

> **"Je hoeft geen kopie te zijn, ik ook niet."**

Niets meer over om te vangen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba

Ze sloot het notitieboekje en hield het in beide handen. Pas toen merkte ze hoeveel ruimte er boven haar hoofd stond. Licht bleef hoog in de kluis terwijl gedempte voetstappen voorbij gingen. Ze probeerde ze niet te beschrijven. Ze stond gewoon, ademde en zag haar oog terugkeren naar iets wat het een moment eerder had gemist. Ondertussen genoot het potlood van zijn eerste vrije middag.

> **"Voor een tijdje, is dit alleen voor mijn ogen."**

Het licht gaat verder buiten

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Córdoba

Buiten de stenen gevel keerde de warmte terug naar haar wangen. Er was nog maar één curve in het notitieboek, en Mea voelde geen noodzaak om het te verbeteren. Een gesprek ging langs de straat; een stoel om een hoek geschraapt. De dag ging door zonder te wachten op een voltooide tekening. Ze stopte het potlood dieper in haar tas. Ze kan er later op terugkomen. Voorlopig wilde ze zich herinneren dat ze lichter naar buiten liep.

> **"Zelfs als het er niet uitziet."**

Een pagina die niet hoeft te worden gevuld

Buiten schreef ze de datum onder haar enkele curve en liet de rest van de pagina alleen. Toen ze later terugkwam, vond ze geen exacte foto van Córdoba. Ze zou ruimte vinden voor het moment dat ze stopte met proberen om alles weg te dragen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 74

De stad hing haar kleuren buiten

Portugal · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Porto vinden de vrienden een eigen kleurgids: luifels, balkonwasserij, boten en avondramen.

Colombine beweerde dat ze een hele stad konden navigeren op kleur. Mea wilde weten of die methode ook zou leiden tot lunch. Lu Cia wees naar een rode luifel. Het begin was tenminste geregeld. Een straat later echter, iets blauw opgehangen van een balkon, en hun plan veranderde onmiddellijk.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Rood heeft het recht van doorgang

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Tenten geopend onder de balkons, het leggen van smalle stroken schaduw over de stoep. Colombine verklaarde rood hun eerste stop. Mea maakte bezwaar dat ze minstens vijf rode dingen kon zien. De regels hadden werk nodig, maar Lu Cia liep al verder.

Elke kleur waardoor ze stopten had recht op weg, zei ze. Praktisch genoeg: ze hoefden alleen maar te wandelen en te wachten om te zien wie het eerst sprak.

> **"Onze kaart kan machinewasbaar blijken te zijn."**

Blauw heeft de vrije dag

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Een blauwe handdoek opgehangen aan een balkon. Niets ceremonieel, gewoon een deel van iemands gewone dag. Lu Cia verklaarde het de vlag van een rustpauze. Colombine keek naar Mea's jurk: het had blijkbaar lokale vertegenwoordiging. Mea boog haar hoofd in erkenning. Boven hen, een shirt geroerd en kort bedekt de leuning. Tussen de ramen, de stad ging rond zijn kleine taken, en ze waren blij om te kijken.

> **"Vandaag vliegt de rust hoog."**

Een ander palet op het water

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Bij de rivier keek hun spel niet meer omhoog. Mea vond een rood detail op een boot; Colombine vond zijn trillen dubbel op het water. Lu Cia koos een kleur tussen groen en grijs, die de rivier onmiddellijk veranderde. Geen stem kan dat regelen. Ze bleven langer op de oever dan gepland, en elke windwind liet hen een iets andere stad zien. Hun kleurgids was tenminste nooit saai.

> **"Dit kleurmonster past niet in een envelop."**

Wanneer geel licht op

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Porto

Avond verzachtte de grenzen tussen kleuren. Blauw bewoog naar de rivier en geel ging naar de ramen. De drie vrienden rustten aan de waterkant en waren het eens, voor één keer zonder debat: ze zouden hier blijven. Er verschenen meer lichtjes over het water. Hun navigatie had geen verdere instructie nodig. Colombine glimlachte tevreden. Een kaart die je uiteindelijk regelde naast een uitzicht werkte erg goed, wat haar betreft.

> **'Bestemming bereikt, verdere instructies morgen.'**

De kleuren blijven thuis

Tegen het einde van de dag hadden ze geen precieze route, alleen een opeenvolging van kleuren waar ze het niet helemaal mee eens waren. De stad hield haar wasserij, boten en ramen. Ze hielden hun gedeelde amusement op een gewone handdoek succesvol veranderen van een reisplan.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 75

Een perzik en geen afspraak

Kroatië · Mea Zen · II

Op Hvar koopt Mea een perzik en ontdekt dat haar ochtend geen afspraak heeft. De perzik ook niet.

De ochtend begon met een vertrouwde beweging. Mea keek op haar pols, waar helemaal geen horloge om zat. Het duurde even voor ze besefte dat ze de tijd niet hoefde te weten. Boten schommelden in de haven, en ergens daarbuiten was iemand fruit aan het regelen. Dat was een precies plan voor het begin van een dag.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een pols zonder antwoord

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hvar

Haar pols draaide voordat Mea wist waarom. Het hield alleen licht en een stukje huid vast. Ze lachte. Ergens in haar, wilde een klein kantoor nog steeds een ochtendrapport. Naast het stenen gebouw schommelden boten op hun eigen ritmes. Niemand leek

zich te schamen om nergens te komen. Mea liet haar hand zakken en stond zichzelf toe, op dit moment, dezelfde regeling.

> **"Mijn kalender heeft me vandaag niet gevonden."**

Eentje maar, alstublieft.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hvar

De fruitkraam bood veel meer kleuren dan één ontbijt nodig. Mea koos een perzik. Niet de grootste, maar degene die comfortabel in haar handpalm paste. Een papieren zak geritst, en haar boodschappen waren gedaan. Geen lijst, geen voorraad voor later. Ze bleef hangen met het fruit in haar hand, wennen aan het idee dat zoiets kleins de hele ochtend zou kunnen zijn.

> **"Geen reservering, en nu rijp."**

Ontbijt bij Boat Speed

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hvar

Ze vond een plek naast het water en nam een hapje. De perzik was zoet en enigszins onpraktisch. De papieren zak ving een druppel sap; het kleine ontbijt ongeluk had geen verdere aandacht nodig. Voor haar, een boot bereikte het einde van zijn touw en dreef terug. Mea kauwde langzaam. Gedurende enkele minuten gebeurde er niets dat rapportage, fotograferen of vangen vereiste. Het was verrassend bevredigend.

> **"Ik kan met dit tempo werken."**

Het uitzicht na het ontbijt

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Hvar

Later verspreidden rode daken zich onder het uitkijkpunt als een geopende doos. Mea hield alleen de lege papieren zak vast. De perzik zou niet verder reizen, maar zijn zoetheid bleef. Ze rustte veilig tegen de muur en keek over de stad waar ze een deel van de ochtend had doorgebracht nergens heen. Van bovenaf leek elke rijstrook belangrijk. Ze hoefde ze niet allemaal te lopen vandaag. Een goede pauze had al zijn plaats.

> **'Morgen volbracht, geen boodschappen nodig.'**

Op tijd voor haar eigen ochtend

Een kleine cirkel met een blad ging in haar notebook. Een perzik, geen klokgezicht. Mea realiseerde zich dat ze voor het eerst in een tijdje voor niets te laat was aangekomen, omdat ze haar ochtend nooit had geboekt voor een bepaald uur.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 76

Goede namen komen laat

Montenegro · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

De vrienden proberen hun middag in Cetinje te noemen. Elke suggestie lijkt juist tot ze om de volgende hoek kijken.

Mea wilde een titel klaar voor haar notitieboek die avond. Colombine bood er drie aan, elk groter dan de vorige. Lu Cia stelde voor om de wandeling eerst af te maken. Verstandig genoeg, maar de vraag was al bij hen gevoegd: hoe noem je een middag die nog steeds aan de gang is?

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een titel te groot

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Cetinje

Naast de eerste stenen gebouwen stelde Colombine Expeditie voor in het Hart van de Bergen. Mea keek op het vreedzame pad. Ze hadden geen voorraden of een verbintenis om vroeg op te stijgen. Lu Cia merkte op dat het diner momenteel het hart van

hun plannen bezet. De grote titel past niet bij hun gewone middag. Ze lieten het, in verbeelding, naast de poort voor iemand met een grotere rugzak.

> **"Onze lunch is te klein voor die titel."**

Elk ziet een ander woord

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Cetinje

Onder de boom stelde Mea Bladeren en Licht voor. Colombine bewonderde een stenen muur en maakte bezwaar dat ze buitengesloten zou worden. Lu Cia wilde het pad dat ze hadden genomen invoegen. De titel groeide totdat het dreigde de ingang zelf te overleven. Mea lachte. Misschien probeerde ze in één zin te knijpen wat elke vriendin zich op haar eigen manier wilde herinneren.

> **"Voeg de lucht toe en we hebben een inhoudsopgave."**

Zeg dat nog niet.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Cetinje

Naast de buitenmuur fluisterde Colombine een ander idee: Drie vrouwen en een broodnodige koffie. Mea glimlachte, en Lu Cia hief een vinger naar haar lippen. Ze moeten die suggestie voorlopig voor zichzelf houden, of ze zouden onmiddellijk van richting veranderen. Voorbij het hek hadden de stenen bogen noch hun goedkeuring, noch een bijschrift nodig. De vrienden bleven de titel uitstellen, samen met de koffiebestelling.

> **"Spaar die voor het volgende hoofdstuk."**

De namiddag is nog steeds aan het gebeuren.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Cetinje

Boven de stad, het uitzicht geopend en elke suggestie plotseling voelde een beetje strak. Dak, bergen, het pad onder de voet, vrienden naast elkaar. Mea liet haar notitieboekje in haar tas. De middag was nog niet af en hoefde niet van tevoren te weten hoe ze het zouden noemen. Colombine vroeg of het een werktitel had. Lu Cia knikte: nog steeds hier. Deze keer heeft niemand bezwaar gemaakt.

> **"Nog steeds hier, dat is genoeg."**

Naamloos voor nu

Die avond bleef er een lege ruimte boven de ingang. Daaronder schreef Mea alleen Cetinje en de datum. Colombine en Lu Cia waren het erover eens dat goede namen soms te laat kwamen. Maar toen men een paar dagen later vroeg: "Onze ongetitelde middag herinneren?" wisten alle drie precies welke ze bedoelde.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 77

De lange weg naar huis

Slowakije · Mea Zen · II

Mea weet de weg naar huis. Dat is precies waarom ze in Bratislava de rivier oversteekt om vanaf de andere kant naar de stad te kijken.

In een vertrouwde stad, maken voeten soms regelingen zonder het te vragen. Mea had bijna haar gebruikelijke beurt genomen toen ze stopte. Ze kan later thuiskomen. Bekende borden hingen boven de straat, en voorbij de gebouwen stroomde een rivier die nooit dezelfde weg terug nam. Vandaag leende ze er een kleine omweg van.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De bekende beurt kan wachten

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Ze kende de hangborden zo goed dat ze ze meestal niet meer zag. Vandaag pauzeerde ze onder één en liet andere voetstappen passeren. De straat ging rechtdoor; haar gebruikelijke route draaide zich om. Mea ging rechtdoor. Het was geen grote

beslissing, maar een kleine aanpassing aan een middag die al op alle anderen lijkt. Om de volgende hoek voelde haar trap lichter.

> **"Thuis gaat nergens heen zonder mij."**

De Blauwe Rail leidt aan

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Wind kwam op de brug loopweg, en haar sjaal antwoordde eerst. Mea raakte de blauwe reling licht aan. De stad verhuisde achter haar, hoewel het nergens heen was gegaan. Elke stap veranderde de hoek van bekende torens en daken. Ze hoefde deze kruising niet te verdienen met een lange reis. Het was een gewone wandeling over een rivier, met net genoeg ruimte erin voor nieuwsgierigheid.

> **"Ik kan oversteken zonder weg te gaan."**

De stad over het water

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Van de andere bank had Bratislava een andere schaal. Het kasteel, de toren en de witte boten pasten in één oogopslag. Mea kende veel routes tussen hen, maar van hier was geen enkele in een haast. Het water liet genoeg ruimte tussen haar en de stad. Een tijdje zag ze eruit als een bezoeker en glimlachte naar de gedachte. Ze hoeft niet te kiezen tussen hier horen en hier aankomen. Beiden waren mogelijk.

> **"Hallo, vandaag zie ik je vanaf hier."**

De terugkeer begint op een bank

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Bratislava

Toen het licht zachter werd, vond ze een bankje naast het water. Haar notitieboekje bleef gesloten op haar schoot. Deze keer hoefde ze de laatste zin niet tegelijk uit te vinden. De rivier ging verder, kleine lichten veranderden op de verre oever, en Mea had nog steeds de wandeling terug voor haar. Ze beschouwde het niet langer als tijd om in te korten. Het behoorde toe aan een middag die ze eindelijk voor zichzelf had gehouden.

> **"Een beetje langer, deze keer weet ik waarom."**

Een nieuwe afstand tot het vertrouwde

Op weg naar huis koos ze niet meer voor bochten die het kortst waren. Haar notitieboekje bleef dicht in haar tas, terwijl haar geest de stad vanaf de andere bank zag. Een nieuw verhaal had geen nieuw land nodig. Een rivier, wat onopgeëiste tijd en een bocht die ze eindelijk had opgemerkt waren genoeg.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 78

Een klacht over de zwaartekracht

Nederland · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Amsterdam bereidt ons trio een speelse klacht over de zwaartekracht voor. De huizen, fietsen en een kanaalboot hebben allemaal hun eigen bewijs.

Mea stopte voordat een rij smalle huizen en tikte haar hoofd. Colombine heeft haar bestudeerd. Inspecteert gij de stad, of stelt gij uwe horizon aan? Lu Cia besloot dat een zaak die zo ernstig was, een gezamenlijk onderzoek verdiende.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Verdachte vertikalen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Lu Cia wees naar de gevels. Naar haar mening leunde de woning dichter bij de gesprekken hieronder. Colombine wilde weten welk kantoor zulke vermoedens behandelde. Mea stelde het Departement van Zwaartekracht. Alle drie onmiddellijk

aangenomen officiële uitingen. Ze duurden amper twee stappen.

> **"We vragen een verklaring en een goed uitzicht."**

De eerste meting

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Naast een fiets die tegen de leuning leunde, hield Colombine een notebook rechtop. Mea en Lu Cia kantelden zich in tegengestelde richtingen. Hun resultaten waren het er onmiddellijk niet mee eens. De fiets bleef buiten het argument; hij had zijn eigen steun. "We hebben een onafhankelijke meting nodig," kondigde Colombine aan. Mea keek al naar een boot die zijn stop naderde.

> **"Hou alsjeblieft op met mijn resultaat te verplaatsen."**

Bewijs van een zetel

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Onder het glazen dak van de boot kwamen meer schuine lijnen bij het onderzoek. Huizen gleden langs het raam terwijl hun reflecties in het water uit elkaar braken. Lu Cia leunde tevreden achterover. "Dus de meetapparatuur kan er ook bij betrokken zijn." Ze wees naar haar eigen ogen. Mea lachte voordat ze een bezwaar kon opnemen.

> **"Deze hoek heeft een uitstekende verdediging."**

Geen verdere bezwaren

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Amsterdam

Op de kade wilde niemand iets rechtzetten. Mea vouwde hun speelse klacht op en stopte het in haar tas. Colombine wees naar het water, waar een huis net een lang gouden lint was geworden. Lu Cia knikte: als de zwaartekracht bijwerkingen als deze veroorzaakte, kon de zaak worden gesloten zonder een boete.

> **"Vandaag laten we de stad staan zoals het wil."**

De klacht blijft in de tas.

Het gevouwen blad bevatte meer gelach dan bewijs. Mea gleed het tussen haar reistickets uit. Als alles weer een beetje scheef leek, zou ze de dagbevindingen dichtbij zich hebben: eerst, probeer ergens anders te zoeken.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 79

Een kleine reparatie aan een grote dag

Kroatië · Mea Zen · II

Eén losse knop maakt Mea's wandeling door Trogir tot een kleine reparatiestop. Ondertussen houdt de stad haar plaats.

In Trogir leek alles klaar voor een lange wandeling: licht op de steen, water naast de kade en Mea in haar favoriete jurk. Slechts één knoop op haar manchet leek een ander plan te hebben.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een kleine waarschuwing

Trogir

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Iets tikte zachtjes tegen haar pols naast het water. Een manchetknop die aan de laatste draad hing, en er meer vastberaden uitzag bij elke stap. Mea ving het tussen haar vingers. Achter haar bleef de stad stevig en heel; het kleine

noodgeval betrof slechts één mouw. "Goed," zei ze stilletjes. 'Jij gaat eerst.'

> **‘We lassen even een pauze in bij ons grootse programma.’**

De inhoud van één tas

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trogir

Op een stenen binnenplaats, kwam de knoop vrij in haar handpalm. Uit haar tas produceerde ze een kaartje, een zakje, een potlood en tenslotte een kleine naaizak. Ze had het zo lang gedragen dat ze bijna vergeten was waarom. Nu leek het onverwacht belangrijk. Gelukkig was er ook ruimte voor avonturen onder de praktische dingen.

> **"Dus je kwam niet voor niets op deze reis."**

Een openluchtworkshop

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trogir

Op een bankje naast de loggia, rustte ze de handboeien op haar knie en stak de naald vast. De eerste steek was voorzichtig; de volgende kwam gemakkelijker. Voetstappen voorbij en gerechten geknipt ergens in de buurt. De hele dag hoefde niet gerepareerd te worden, alleen het kleine plekje in haar handen. Zodra de knop stevig zat, gaf ze het een tevreden blik.

> **'We kunnen gaan.'**

De stad wachtte.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Trogir

Terug naar het water, tilde ze haar pols in het licht. De knop was terug waar hij hoorde en de mouw deed zijn werk weer. De toren over het water was niet bewogen. Mea paste haar sjaal aan en ging door. Haar wandeling had een extra stop gekregen, maar niets voor haar had haast nodig.

> **Bedankt voor het wachten, Trogir.**

De dag gaat verder na vier steken

Mea heeft de gerepareerde manchet nog een paar keer geïnspecteerd. Het was nauwelijks een evenement voor een gids, maar het paste perfect bij haar dag. Misschien herinnert ze zich de toren. Of misschien de bank waar een klein stukje van orde weer op zijn plaats was gestikt.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 80

Oefenen voor een grootse entree

Portugal · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Een paleis in Sintra inspireert de vrienden om een grote ingang te repeteren. Elk heeft een ander idee van waardigheid, en niemand kan het lang houden.

Toen de paleiskleuren tussen de bomen verschenen, besloot Colombine dat ze niet zomaar binnen konden wandelen. Mea keek naar haar comfortabele schoenen. Lu Cia organiseerde al het welkomstcomité. Het had precies twee leden en geen budget.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Het welkomstcomité

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sintra

Colombine opende haar handpalm naar het paleis alsof ze het voor de middag had gereserveerd. "De gasten wordt verzocht om een passende entree te maken." Lu Cia bedekte haar mond om de ceremoniële toon te beschermen tegen lachen. Mea rechtop

en vroeg of pracht kwam met een gewone stap of vereiste een speciale manier van wandelen.

> **"Met waardigheid, maar zonder onze voeten te bezeren."**

De eerste poging

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sintra

Bij de sierlijke poort voegde Mea een kleine bloei toe aan een gewone stap. Het kwam ergens tussen een balkon begroeting en een verzoek voor een routebeschrijving naar de binnenplaats. Colombine knikte plechtig. Lu Cia verklaarde dat de ingang veelbelovend was, hoewel het nog steeds nogal menselijk aanvoelde. Mea kon geen ceremonieel gezicht meer houden.

> **"Sorry, ik kan het menselijke deel niet uitzetten."**

Een verandering van leidende rol

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sintra

Toen boog Colombine. Lu Cia introduceerde haar met een gebaar breed genoeg om een hele expeditie te verwelkomen. Mea barstte uit lachend halverwege haar alsof applaus. Door de gele muur was het duidelijk dat hun welkomstcomité niet zonder onderbrekingen kon werken. Alle drie waren zeer bereid om hen te voorzien.

> **"Ceremony geschorst vanwege goede geesten."**

Zonder aankondiging

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sintra

Op het terras liepen ze vrij normaal naast elkaar. Niemand kondigde iemand aan en geen hand moest koninklijke taken uitvoeren. Mea eindigde een zin, Lu Cia leunde naar haar lach, en Colombine bleef praten. Zo kwamen ze uiteindelijk aan: alle drie, zonder aarzeling, in een eigen middag.

> **"Je kunt ons zomaar binnenlaten."**

De ingang werkte zonder repetitie

Niets kwam van de grote ceremonie. In plaats daarvan kregen ze lachen, verschillende ongewone bogen en een herinnering die ze konden naspelen zonder paleis. Mea dacht dat ze met zo'n welkomstcomité ook op de meest gewone plekken zou aankomen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 81

Vijf minuten bij de fontein

Spanje · Mea Zen · II

Als Mea's horloge stopt in Granada, nemen een fontein, een tuin en het licht onder de arcades kort de tijdwaarneming over.

Mea wilde vijf minuten naast de fontein doorbrengen. Ze keek naar haar horloge, toen naar het water en toen terug op haar horloge. De handen bleven precies waar ze waren, met een kalmte die helemaal niet bij haar plan paste.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Vijf minuten die nooit begonnen zijn.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

Er was genoeg beweging op de binnenplaats: voetstappen in de arcades, water in de fontein, schaduw over de bestrating. Alleen het horlogetje weigerde mee te werken. Mea bracht het dichter bij haar ogen, alsof een blik de handen zou kunnen overtuigen.

Toen liet ze haar arm zakken. De fontein wist niets over haar vertrektijd en toonde geen interesse om dat uit te zoeken.

> **Vandaag kun je de timing doen.**

Een onbetrouwbare chronometer

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

Bij een klein muurtje begon ze druppels te tellen. Al snel werd de ene in tweeën gesplitst, een andere verdween in het geluid van het water, en de hele meting werd onbruikbaar. Mea leunde een beetje dichter om te luisteren. Het resultaat was onjuist maar aangenaam. Voor een keer vond ze het niet erg om minder te weten over de tijd dan ze een moment eerder had.

> **"Geen precisie, uitstekend geluid."**

Tuintijd

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

In de tuin werden de metingen nog ingewikkelder. Een stuk duurde de geur van bladeren, een ander het geritsel van haar sjaal, een derde een korte vogelroep. Mea probeerde ze niet om te zetten in minuten. Ze volgde het pad en liet elk geluid afmaken. Haar pols kwam op hetzelfde moment, maar het moment om haar heen bleef veranderen.

> **"Dit stuk is ongeveer één rits lang."**

Een hemel zonder wijzerplaat

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Granada

Onder de ronde colonnade keek ze op naar de boog van de hemel. Het licht had een ander deel van de muur bereikt, hoewel haar horloge niet was bewogen. Mea gleed het onder haar handboeien uit. Ze kon niet zeggen of ze precies vijf minuten bij de fonteinen had doorgebracht. Ze wist waar ze was geweest, wat ze had gehoord en waarom het moment geen nummer nodig had.

> **"Ik zal me dit moment herinneren zonder zijn tijd."**

Het horloge wordt gerepareerd.

Het horloge moest gerepareerd worden. Mea had daar geen bezwaar tegen. Vandaag had ze echter een andere manier ontdekt om een moment te bewaren: ze zou het zich herinneren door het geluid van water en het licht op haar mouw, zonder dat het aantal nodig was.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 82

Het woord dat we misten

België · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Gent zoeken de vrienden een woord voor een bepaalde wandeling: elke stop voor iets anders, maar niemand wordt met rust gelaten.

"Hoe noem je dit?" Mea vroeg het. Colombine keek rond het plein en Lu Cia naar de gevels. Mea schudde haar hoofd. Ze bedoelde het niet zo. Ze bedoelde hoe ze er de hele ochtend doorheen waren gegaan.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Het ontbrekende item

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gent

Voor de gevels, Colombine suggereerde "een wandeling." Mea wees het als te algemeen af. Lu Cia probeerde "een expeditie," maar dat klonk alsof ze van plan waren iets te veroveren. Een ruimte bleef leeg in het notitieboekje. Niemand op het plein leek

bezorgd dat drie bezoekers hun activiteit niet konden noemen. Ze bleven het gewoon doen.

> **"Het is een wandeling, maar met extra functies."**

Drie redenen om te stoppen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gent

Op de brug stopten ze om een andere reden. Mea keek naar het water, Colombine merkte een deuropening, en Lu Cia keerde terug naar hen beiden. Niemand trok iemand mee. Al snel verzamelden ze zich rond hetzelfde detail, en verhuisden daarna naar het volgende. Zie je wel? Mea zei het. "Precies, wij zijn met z'n drieën, maar elke stap heeft geen stem nodig."

> **"Len ons uw reden voor een moment."**

Een woord onder de balken

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gent

Onder het hoge houten dak, hief Lu Cia een hand op. "Vrienden." Colombine herhaalde het langzaam, alsof ze een nieuwe smaak probeerde. Mea maakte bezwaar dat ze niet echt doelloos dwaalden. Lu Cia haalde zich op: je kon dwalen tussen kleine dingen die je niet had gepland om op te merken. Deze keer liet Mea de ruimte in haar notitieboekje niet leeg.

> **"Vrienden, we zijn het onderweg eens over de bestemming."**

Het eerste praktische gebruik

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Gent

Toen ze terugkwamen naar het water, vroeg Colombine of de bevriendstelling na de lunch door zou gaan. Lu Cia stemde ermee in, mits de lunch meer was dan een woordenschatoefening. Mea sloot het notitieboekje. Hun nieuwe woord werkte al zonder uitleg. Tegen de tijd dat ze over de brug waren, hadden ze nog drie redenen gevonden om hem te gebruiken.

> **"Eten eerst, dan kan het woord zich verder ontwikkelen."**

Een woord voor hun gedeelde woordenschat

Mea schreef het woord op zonder een woordenboek definitie. Een plek en drie namen waren genoeg. Op een andere reis zouden ze het misschien anders uitspreken, maar ze zouden het meteen herkennen: één van hen zou stoppen, en de andere twee zouden komen kijken in plaats van haar te haasten.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 83

Een buitengewoon belangrijk pakje

De Riviera · Mea Zen · II

Een kleine doos in Nice krijgt een uitzonderlijk ernstige behandeling. Mea moet de juiste persoon op de juiste plaats een weinig plezier doen.

De doos was licht, crèmekleurig en gebonden met een lint. Mea hield het in beide handen, hoewel men het gemakkelijk zou hebben gedaan. Sommige pakketten verdienen meer aandacht dan hun gewicht suggereert.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Verzamelen van het pakket

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Mooi.

Onder de schappen van snoep, Mea koos een kleine amandeltaart. Toen het eenmaal een eigen doos had, leek het ineens op een belangrijke bestelling. Ze inspecteerde het met spottende ernst. Er is nergens een adres geschreven. Ze wist het

al: ergens met uitzicht, waar het kleine pakje haar onverdeelde aandacht kon krijgen.

> **"Vragiel, strikt voor persoonlijke collectie."**

Speciale behandeling

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Mooi.

Ze droeg de box level door de smalle baan. Niemand kon zien of het juwelen, een document of iets heel gewoons bevatte. Mea vond het leuk om het mysterie te behouden. Bij elke oneffen steen vertraagde ze en lachte ze om haar eigen zorg. Een kleine taart had nauwelijks een meer attente reisgenoot kunnen wensen.

> **"Komt u er doorheen, heel belangrijk pakket."**

De windtest

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Mooi.

Aan de kust kwam de wind bij de levering. Het tilde het einde van haar sjaal op en probeerde de hele zaak om te zetten in een processie. Mea verstevigde de doos en nam een kleine stap terug. Licht flikkeerde op het water, met een verre kleurvlek boven het strand. Het pakje bleef intact. Zijn escorte lachte gewoon een beetje meer.

> **"Een processie is toegestaan, het pakje is niet gekapseld."**

De juiste ontvanger

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Mooi.

Op een bankje met uitzicht op de baai, maakte ze het lint los. Binnen wachtte een taart, perfect samengesteld na al dat zorgvuldige transport. Mea keek naar de kustlijn en toen naar haar kleine lading. De ontvanger was aanwezig. Net als het uitzicht. Ze bevestigde levering met de eerste hap en liet aanzienlijk meer dan een paar minuten om de transactie te voltooien.

> **"Ontvangen, met veel plezier."**

In persoon geleverd

Ze vouwde de lege doos op en stopte het lint erin. De zee bleef waar het was, maar haar middag had nu een aangenaam duidelijk centrum. Er was geen jubileum of felicitaties nodig. Vandaag had ze een klein cadeautje bij zich afgeleverd, en de ontvanger was blij het te accepteren.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 84

De minuut die niemand won

Italië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Venetië vinden de drie vrienden een stiltewedstrijd uit. Ze hebben één essentiële eis over het hoofd gezien: een recht gezicht.

Gesprekken, voetstappen en oproepen van het water overlappen elkaar op het plein. Colombine stelde voor dat ze even niets toevoegden. "Eén minuut zonder een woord." Mea knikte. Lu Cia moest meteen vragen wanneer het begon.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

One-finger regels

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Venetië

Colombine stak een vinger om aan te tonen hoe weinig ze vroeg. Mea drukte haar lippen in een vastberaden glimlach. Lu Cia wees naar het plein en toen naar zichzelf: Telden de vragen mee? Antwoorden zou spraak vereisen. De eerste ronde eindigde dus

in een technische discussie die aanzienlijk langer was dan de wedstrijd zelf.

> **"We beginnen als we klaar zijn met het uitleggen van de start."**

Een uitgestelde opmerking

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Venetië

Later, op de boot, verklaarden ze een verse ronde. Het water klonk anders onder de witte brug, en Lu Cia ademde om commentaar te geven. Ze stopte en bedekte haar mond. Mea hief haar wenkbrauwen zo nieuwsgierig dat Colombine's schouders begonnen te schudden. Het luidste deel van hun gesprek bevatte nu helemaal geen woorden.

> **"Ik vertel het je zodra de minuut voorbij is."**

Een niet-ontvankelijke duif

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Venetië

Op de kade hebben ze een laatste poging gedaan. Colombine deed het goed totdat ze een duif zag lopen met een enorm zelfbelang. Ze stopte haar ellebogen in en kopieerde zijn opgeheven kin. Mea barstte uit lachen. Lu Cia probeerde bezwaar te maken: dat was toch wel sabotage. Ze kon de zin niet afmaken. Colombine gaf toe dat de jury haar waardigheid had verloren.

> **"We kunnen stil zijn, alleen niet om je heen."**

Gesprekk geeft terug

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Venetië

Naast een smaller kanaal, stopten ze met het meten van alles. Lu Cia eindigde haar opmerking van de boot: het ging om een druppel water dat over een roeispaan sprong. Mea was toch blij dat te horen. Colombine stelde voor om het morgen nog eens tegen elkaar op te nemen. Dit keer in praten. Die regel overleef je niet verder dan de volgende brug.

> **"Goed, vertel me nu alles."**

Geen winnaar, geen klachten.

Geen recordtijd haalde het in het notitieboek die avond. Mea schreef slechts één Venetiaanse sound op, herkenbaarder in het geheugen dan ooit op een opname: haar twee vrienden lachten een hartslag voordat ze zich bij hen voegde.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 85

Een baai in je zak

Montenegro · Mea Zen · II

Vlakbij Perast krijgt een kleine spiegel uit Mea's tas een ongebruikelijke opdracht: om even een hele baai vast te houden.

Op de boot greep Mea naar een weefsel en vond haar kleine ronde spiegel. Ze keek naar zijn koperen koffer, toen naar de berg boven Perast. Het verschil in schaal was zo onredelijk dat ze iets wilde proberen.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een ongeschikte bagagegrootte

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Perast

Vanaf de boot zagen de huizen er klein genoeg uit om in een doos te passen. De berg weigerde een dergelijke regeling. Mea draaide de spiegel tussen haar vingers. Ze had de ochtend doorgebracht met het fotograferen van brede uitzichten. Nu

vroeg ze zich af hoeveel er zou passen in iets wat ze normaal alleen merkte bij het maken van haar haar.

> **"Mijn tas is misschien te klein voor een berg."**

Eerst alleen lucht.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Perast

Bij de stenen kerk opende ze de spiegel. Het toonde een blauw vlekje, toen haar mouw, dan kort haar eigen oog. Ze moest haar pols omdraaien en stoppen met in de weg te lopen. Het amuseerde haar hoeveel werk dit kleine plaatje nodig had. Rondom haar bleef het hele landschap toegewijd op zijn plaats zonder enige instructie.

> **"Pardon, ik probeer voorbij mezelf te kijken."**

Een uitzicht in haar handpalm

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Perast

Naast de lage parapet, berg en lucht eindelijk ontmoet in de reflectie. De spiegel kon niet de hele baai bevatten, maar het kleine fragment leek onverwacht diep. Mea hield het even stil, keek toen uit haar hand naar het met cipressen bedekte eiland. Ze hield van beide maten. Ook niet nodig om de andere te vervangen.

> **"Zelfs een klein stuk kan veel diepte hebben."**

Het uitzicht sluiten

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Perast

Toen het licht tussen de bergen verzachtte, brak ze de spiegel dicht. Even had ze het belachelijke gevoel dat ze een beetje van de avond erin gesloten had. Ze stopte het weg en liet beide handen rusten. Niets hoefde nu aangepast te worden. Ze kon gewoon kijken hoe het water veranderde door nog een bijna onmerkbare schaduw.

> **"Ik draag de rest zonder zaak."**

Wat paste erin?

De spiegel droeg noch berg noch water mee. Toen Mea het thuis opende, zou het een gewoon stuk van haar kamer laten zien. Maar ze zou zich herinneren dat ze het in de buurt van Perast had gehouden, en hoe iets kleins voor een palm zo'n uitgestrekt uitzicht had gehad.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 86

Waar is de fotograaf gebleven?

Slowakije · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Iemand verdwijnt steeds van de vriendenfoto's van Trnava. Er is ook een verhaal achter de camera.

Lu Cia vond goed licht bij de bomen in Trnava en stuurde Mea en Colombine een paar stappen vooruit. Ze nam een foto, controleerde het scherm en knikte gelukkig. Mea studeerde het nog wat langer. "Het is prachtig, maar we zijn met z'n drieën."

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Het eerste paar

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava

Mea en Colombine stonden natuurlijk samen totdat Lu Cia aankondigde dat ze de foto nam. Ze namen onmiddellijk eigenaardige ceremoniële versies van zichzelf aan. Ze drukte op de sluiter net toen ze erom lachten. De foto werkte. Het enige

zichtbare spoor van de fotograaf was de richting van hun liefdevolle blik.

> **--"En waar is uw plaats?"**

Swapping loste niet alles op

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava

Naast een standbeeld, nam Colombine de camera mee. Lu Cia paste nu in het beeld, terwijl Colombine net zo volledig verdween. Ze controleerden het scherm. "We kunnen dit de hele avond blijven doen," merkte Mea op. Lu Cia stelde een album voor van elk mogelijk paar. Het zou eerlijk zijn, maar hun gedeelde uitstapje zou nog steeds ontbreken.

> **"We hebben iedereen, maar nooit tegelijk."**

Een arm te kort

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava

Mea probeerde de camera voor te houden. Lu Cia leunde van de ene kant, Colombine van de andere. De torens achter hen hadden meer ruimte dan hun gezichten. De eerste poging omvatte een deel van Mea's voorhoofd; de tweede had een indrukwekkend scherpe mouw. Bij de derde maakte hun gelach een vaste hand onmogelijk. Haar arm had technische beperkingen.

> **"We hebben een langere arm of een vriendelijk persoon nodig."**

Drie plaatsen samen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Trnava

Een meneer die voorbijkwam, bood aan een foto van ze te maken. Plotseling was er geen slimme oplossing nodig. Ze stonden samen en waren nog steeds aan het debatteren wie er in het midden moest gaan als de sluiter klikte. "Nog een?" vroeg hij. Ze bedankten hem en knikten. De eerste bleef hun favoriet: alle drie waren er, voordat een van hen een fotografische glimlach had geregeld.

> **"Nu zijn we allemaal aangekomen."**

Achter de lens

Die avond bewaarde Mea elke foto, inclusief de onvolledige. In elk ervan kon ze nu de persoon noemen die onzichtbaar was. De laatste foto deed haar ook denken aan de vreemdeling die een paar seconden zijn eigen wandeling had gepauzeerd zodat alle drie de vrienden in hun geheugen konden passen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 87

Een huisje dat mee op reis kan

Portugal · Mea Zen · II

In Óbidos kiest Mea een klein huisje. Voordat ze het afrondt, neemt ze het mee om de stad te zien die het gaat verlaten.

Onder de kleine huizen te koop, Mea zocht naar een die ze nog steeds zou genieten thuis. Een simpele won: witte muren, rood dak, blauwe deur. Toen ze betaalde, kwam het bij haar op dat ze het inpakte voor een reis voordat ze het rond zijn eigen stad liet zien.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een buurman kiezen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Óbidos

Elk huis had een eigen dak en licht verschillende ramen. Mea vergeleek ze net zo serieus als dat ze een echt huis koos. De blauwe deur op één was een beetje scheef geschilderd. Dat was precies wat ze leuk vond. Het paste in haar handpalm en vereiste

geen verhuisbedrijf. Na het betalen heeft ze de verpakking uitgesteld. Eerst zou het gaan wandelen.

> **'Je hebt gegarandeerd uitzicht op de boekenplanken.'**

Bezoek aan de volwassenen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Óbidos

Onder een raam met bloempotten tilde ze het huisje op. Het echte gebouw had klimtakken, delicate schaduwen en gips die niet zo gemakkelijk miniaturiseerd konden worden als een dak. Mea betrapte zichzelf toen ze uitlegde over de verschillen bij haar aankoop. Het gaf geen antwoord, wat haar goed uitkwam. Als elk souvenir vragen stelde, zou ze nooit klaar zijn met inpakken.

> **"We kunnen het later over klimplanten hebben."**

Een buurman met kantelen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Óbidos

Onder het kasteel leek het houten dak nog kleiner. Mea hield haar palm zo uit dat, voor een moment, het huis stond naast een stenen toren. Het lukte heel goed, ondanks het hebben van geen kantelen, bewakers of ruimte voor een lange geschiedenis. "Jullie zullen een rustiger leven zijn," verzekerde ze het. Een briesje tilde haar sjaal op, en ze sloot haar vingers voorzichtiger.

> **"We hebben geen fort nodig op de plank."**

Een reiskoffer voor een huis

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Óbidos

Boven de daken van de stad, verpakte ze het eindelijk in papier. De blauwe deur verdween, toen de witte muur, toen de rode rand. Het inpakken van een huis voelde vreemd; meestal een verpakte dingen in een huis. Mea maakte de laatste vouw glad en regelde het onder de zachtere inhoud van haar tas. De eerste wandeling eindigde voor zijn eerste reis.

> **"Kom mee, nu laat ik je zien waar ik woon."**

Een nieuw adres

Thuis woonde het huisje naast haar boeken. Het zou er niet precies uitzien als Óbidos, en Mea zou het niet vragen. Het was gewoon een klein voorwerp dat haar vergezelde op een ongebruikelijke wandeling voordat ze van een reiziger veranderde in een bewoner van een plank.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 88

Een gids met andere plannen

België · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Brugge kiest het trio een bijzondere gids. De eend op het kanaal heeft duidelijk een andere route.

Mea ontvouwde de kaart precies op de plek waar ze alle drie elders wilden kijken. Lu Cia merkte een bruine eend op het kanaal en stelde een eenvoudige oplossing voor. 'Ze is van hier, we volgen haar.' Colombine stemde ermee in, mits geen reservering vereist was.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Ingehuurd zonder interview

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brugge

De eend peddelde langzaam onder de brug, en zag eruit alsof ze niemand iets had beloofd. Lu Cia promoveerde haar toch tot leider. Mea vouwde de kaart. Colombine vroeg of de tour liep of zwemde; haar schoenen waren niet voorbereid op deze laatste.

Ze regelden het simpelweg: de vrouwen zouden op het pad blijven, de eend naar haar eigen transportsysteem.

> **"Onze expeditieleider heeft de voorwaarden niet geaccepteerd."**

Commentaar onder het oppervlak

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brugge

Vlakbij een houten huis, draaide de eend naar de oever. Colombine kondigde een deskundig commentaar op lokale waterplanten aan. Lu Cia prees zijn diepgang. Ondertussen bewonderde Mea ramen die ze nooit op de kaart had gemarkeerd. Zelfs als hun gids volledig onbewust van hen bleef, had ze gekozen voor een vrij mooie plek om te stoppen.

> **Colombine zorgt voor de vertaling van Duck.**

Een onaangekondigde pauze.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brugge

In een beschutte hoek stopte de eend bijna met bewegen. Colombine vouwde haar armen in spot ongeduld. Lu Cia stelde voor het volgende deel van het programma af te wachten. Mea merkte op dat het water meer reisde dan hun gevederde gids. "Ik denk dat haar werkdag voorbij is." Ze lachten zachtjes en lieten haar rustige hoek ongestoord achter.

> **"Onze gids neemt een pauze, wij ook."**

Aan de orde is het debat over

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Brugge

Aan een tafel onder een groene luifel plaatste Mea de kaart naast drie kopjes. Colombine stelde een bedankbrief voor aan de eend, maar niemand wist haar adres. Lu Cia voegde eraan toe dat een antwoord toch zou moeten wachten tot na de pauze. Ondertussen koelde hun thee af. Voor een tijdje, alle drie gedeeld een plan klein genoeg om te passen tussen een palm en een beker handvat.

> **"Deze keer blijven we aan deze tafel."**

Een niet ondertekende aanbeveling

Een klein eendje verscheen later naast de naam van de stad in Mea's notitieboek. Ze voegde geen service rating toe. Het was genoeg dat de vogel ze samen had laten pauzeren voordat ze hun eigen volgende stap hadden gekozen. De drie vrienden konden het eens worden over een kopje thee zonder verdere begeleiding.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 89

Een onvoltooide laatste regel

Kroatië · Mea Zen · II

In Ston wil Mea haar dag afmaken. Een lokale kat biedt een overtuigende reden om de laatste lijn tot morgen te verlaten.

Onder de lange muren opende Mea haar notitieboekje en besloot een goede zin te vinden om de dag te beëindigen. Drie beginnelingen kwamen bij haar, maar er kwam geen einde. Het potlood zweefde over het papier. De stad had genoeg tijd; alleen haar hand was moe.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een zin zo lang als de muren

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Ston

Mea volgde de stenen lijn die over de heuvels klom. Een zin met alles wat ze had gezien zou bijna zo lang moeten duren. Ze probeerde meerdere bijvoeglijke naamwoorden te verwijderen voordat ze ze schreef. Het hielp niet. Ze sloot het notitieboekje

rond één vinger en keek om zich heen. Misschien lag het einde van de dag één straat voorbij zijn grootste oriëntatiepunt.

> **"Ik kan niet al die muren in één lijn passen."**

Een korte omweg

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Ston

Een kat stak de stenen rijstrook over. Het controleerde niet op volgers of gedroeg zich als een teken. Het moest gewoon ergens om de hoek. Mea stopte het potlood in haar notitieboekje en vertraagde haar tempo. Na een dag op zoek naar mooie uitzichten, was een staart die kort verdween aan het einde van een smalle rijstrook genoeg.

> **"Oké, alleen deze hoek."**

Werk voltooid

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Ston

Om de hoek, de kat vestigde zich naast een grote planter. Dat was de hele expeditie. Mea hurkte een beetje weg en keek toe. Het dier arrangeerde zijn poten, sloot zijn ogen en voelde zich blijkbaar niet verplicht om zijn dag uit te leggen. Mea lachte. De omweg had geleid tot iets wat ze al een uur had uitgesteld: stoppen voordat ze probeerde te knijpen in nog een ding.

> **Ik zie dat je klaar bent voor vandaag.**

Een plek voor de ochtend

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Ston

Op een bankje onder een boom, opende ze het notitieboek weer. De laatste lijn was nog leeg, maar het stoorde haar niet meer. Ze legde het potlood tussen de pagina's en sloot de omslag. Een tijdje zat ze zonder programma, kijkend naar het licht verzachtend op de stenen muur. Toen ze opstond, had ze geen laatste straf gevonden. Ze wist alleen dat ze goed zou slapen.

> **"Die lijn zal er morgenochtend nog zijn."**

Ruimte voor de voortzetting

De laatste regel bleef leeg. Die avond zag Mea het niet als onafgemaakt werk. Haar potlood werd weggedaan, haar tas stond bij de deur, en een stenen rijstrook met een tevreden kat bleef in haar hoofd. Dat was genoeg voor vandaag. Morgen heeft het notitieboekje ruimte voor een andere dag.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 90

Bellen nemen we serieus

Italië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Florence biedt grote kunst en zeer kleine bubbels. Vandaag geven onze drie vrienden hun onverdeelde aandacht.

Lu Cia kwam terug met een blauwe fles en de uitdrukking van iemand die de middag had opgelost. Mea had koffie verwacht. Colombine vroeg of er ook specialistische training was. Lu Cia produceerde een gele ring. De eerste les zou praktisch zijn.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een kleine inkoopcommissie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Florence

Op het plein, Lu Cia toonde de fles op haar handpalm als een zeldzame tentoonstelling. Mea inspecteerde de ring; Colombine inspecteerde de transparante inhoud. Niets gaf aan hoeveel geluk een fles zou moeten produceren. Ze zouden het zelf

moeten meten. Het enige probleem was te beslissen wie de fles vasthield en wie eerst kon beginnen met lachen.

> **"We hebben alle noodzakelijke kwalificaties."**

De eerste poging tot perfectie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Florence

Onder de bogen verliet de eerste bubbel de ring zo rustig dat ze hem bijna misten. De tweede had zijn eigen ideeën over richting. Mea hield haar palm vast alsof ze een kleine luchttoevoer verwachtte. Lu Cia blies voorzichtig, terwijl Colombine hield de fles en gaf onnodig advies. Ze genoten enorm van de training.

> **"Geef het geen aanwijzingen, het vertrekt."**

Een portret met een korte levensduur

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Florence

Naast de kathedraal besloot Colombine zich waardig te poseren. Ze tilde haar kin lichtjes op, ontspande haar schouders en vroeg om een moment van rust. Een bel pauzeerde vlak voor haar neus. Niemand heeft het aangeraakt; de gelegenheid was veel te plechtig voor inmenging. Toen het barstte, bleef Colombine nog een halve seconde serieus. Toen ging ze met de anderen lachen.

> **"Alsjeblieft, dat was mijn officiële uitdrukking."**

De laatste twee.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Florence

Bij de rivier hadden ze de fles gesloten, maar twee laatste bubbels reisden nog steeds boven het water. Lu Cia wees ze aan met een stille beweging van haar hand. Mea stelde voor het experiment als een succes op te nemen. Colombine wilde exacte cijfers. Ze telden drie glimlachende gezichten, een natte ring en geen behoefte aan een nieuwe test. Tenminste niet voor het eten.

> **"We hebben het dossier, de resultaten zijn weggevlogen."**

Resultaten die niet kunnen worden verpakt

De fles zat in de tas. De middag niet. Op weg naar het diner probeerde Colombine haar serieuze uitdrukking nog eens, en beide vrienden wisten precies aan welke bel ze dacht.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 91

Het boek viel open bij een tuin

Portugal · Mea Zen · II

In Coimbra koopt Mea een boek waarvan ze de woorden niet begrijpt. De foto's leiden haar naar een mooie plek.

Er lagen veel makkelijkere boeken op de tweedehands tafel. Mea koos toch voor de kleine blauwe. Het had verzacht hoeken, een stevige binding en tekeningen die maakte haar terughoudend om de pagina te snel draaien.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De blauwe binding

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Coimbra

De boekhandel liet haar nog een deel zien, misschien een meer praktische keuze voor een bezoeker. Mea bedankte hem, maar haar vinger zat al tussen de pagina's van het blauwe boek. Eén hield een twijg vast, een ander een kleine bloem. Ze kende hun

namen ook niet in het Slowaaks. Dit voelde bevrijdend. Ze kon gewoon genieten van de manier waarop iemand naar bladeren had gekeken.

> **"Deze, inclusief de delen die ik nog niet begrijp."**

Een pauze tussen stappen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Coimbra

Ze zat op een landing en opende het boek. De tekening van een steel was zo precies dat ze haar eigen onoplettendheid merkte: hoe vaak had ze vandaag langs groen gelopen zonder te kijken? Ze probeerde de eerste zin hardop, maar riskeerde de tweede niet. In plaats daarvan volgde ze de fijne lijn naar het laatste blad en bleef daar een tijdje.

> **"Ik kan vandaag langzamer lezen."**

Een bocht naar groen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Coimbra

Toen ze een trap tussen de bomen bereikte, had ze geen reden nodig om zich om te draaien. Ze hield het boek tegen haar borst en stapte in de schaduw. De bladeren boven haar bewogen, dus niemand had ze getekend zoals ze op dat moment keken. Deze kleine oneerlijkheid aan illustratoren amuseerde haar. Elke foto zou opnieuw moeten beginnen.

> **"Kom mee, laten we kennismaken met je familie."**

Een pagina met ruimte om te ademen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Coimbra

Op een bankje opende ze het boek weer. De tekening kwam niet overeen met de palm voor haar, en Mea deed geen poging om een gelijkenis te forceren. Ze genoot van afwisselend haar blik: papier, groen, papier, lucht. Een paar mensen zijn overleden. Niemand vroeg om de naam van een plant of het juiste antwoord. Toen ze terugkeerde naar de eerste zin, viel het haar niet meer aan om maar de helft te begrijpen.

> **"We kunnen de rest voor morgen achterlaten."**

Lezen gaat verder buiten

Ze sloot het boek niet omdat ze het onder de knie had. Ze sloot het omdat het tijd was om te vertrekken. Die avond opende ze dezelfde tekening en ontdekte dat ze zich de geur van de tuin ernaast kon herinneren.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 92

De kaart liet zich niet opvouwen

Kroatië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Onze drie vrienden vinden gemakkelijk hun weg in Šibenik. De echte expeditie begint wanneer ze proberen de kaart te vouwen.

De kaart had hen precies gebracht waar ze heen wilden. Het verdiende dank en een plek in de tas. Colombine nam zijn rand met het vertrouwen van een vrouw die veel dingen had gevouwen in haar leven. De krant leek zich niet bewust van haar ervaring.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Elke weg leidt naar buiten

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Šibenik

Voor de arcades spreiden ze de kaart weer uit. Mea vond de zee, Lu Cia het plein, en Colombine de plek waar het papier zogenaamd bedoeld was om te buigen. Ze hielden allemaal een belangrijk stuk vast. Toen de ene terugstapte, moest de andere

naar voren stappen. Ze bewogen zich er rond als toneelknechten die een heel klein podium bezochten met veel te veel straten.

> **'Beweeg de zee niet, ik heb hem net gevonden.'**

Geavanceerde geometrie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Šibenik

Bij de groene deur was de kaart een accordeon geworden. Colombine stond erop dat dit een tussenfase was. Mea gaf een vouw aan die weigerde mee te doen met de anderen, en Lu Cia vroeg zich af of het kopen van een grotere tas gemakkelijker zou zijn. Het voorstel was verstandiger dan ze wilden toegeven. Het papier leek tevreden; het had al hun handen bezet.

> **"We zijn erg close, ik weet alleen niet zeker wat."**

Lu Cia neemt de leiding over

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Šibenik

Op een stenen landing, Lu Cia platte de kaart. De andere twee stapten terug met de spot eerbied verschuldigd aan iedereen met een nieuw plan. Ze maakte het midden glad, toen de randen. Het zag er even veelbelovend uit. Maar het opheffen van de ene hoek zorgde ervoor dat de hele baai weer openging bij de andere. Lu Cia staarde er kort naar, en voegde zich toen bij het gelach.

> **"Het uitzicht blijft tenminste opengaan."**

Het past toch wel.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Šibenik

Mea keek uit over de daken en besloot dat ze de stad goed hadden opgevouwen. Ze boog de kaart net ver genoeg om hem in haar tas te schuiven. Er bleef een hoek buiten. Colombine verklaarde het een maritieme vlag; Lu Cia controleerde of de tas nog kon worden vervoerd. Dat zou kunnen. Dit was de eerste oplossing die niemand nodig had om opnieuw te proberen.

> **"We laten de stad een beetje open."**

Een praktische oplossing

Een bleke hoek uit de tas. Mea maakte het af en toe glad terwijl ze liepen, maar stopte met proberen het te verbergen. Bij de volgende bocht haalden ze de kaart er zonder problemen uit. Ontvouwen bleef zijn grootste talent.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 93

Een wijsje in de palm van een hand

Montenegro · Mea Zen · II

Een klein doosje in haar handpalm en een hele middag in Budva. Mea ontdekt dat zelfs een eenvoudige melodie het juiste tempo en af en toe een pauze nodig heeft.

Van een tafeltje met souvenirs klonken een paar ijle tonen. Mea had bijna de hoek omgedraaid, maar ging terug. De verkoper rustte een houten doos op zijn handpalm en wees naar zijn kruk. Geen knop, geen scherm. Om het te laten spelen, moest iemand het een beetje aandacht geven.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een crank in plaats van een knop

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Budva

De doos was lichter dan ze had verwacht. Mea nam de kleine kruk tussen twee vingers en draaide. Het deuntje ging zo snel dat ze het nauwelijks hoorde. De verkoper glimlachte en toonde een tragere beweging in de lucht. Ze probeerde het weer. Deze

keer was er ruimte tussen de noten voor de glimlach die ze had gemist bij haar eerste poging.

> **"Mijn hand heeft een eigen middagsnelheid."**

Een privé repetitie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Budva

Op een bankje stond ze zichzelf nog een poging toe zonder publiek. Eerst speelde ze langzaam, dan opzettelijk sneller, dan zo aarzelend dat het nummer leek op iemand die naar hun sleutels zocht. Mea lachte. Zelfs dit kleine mechanisme kon niet voor haar beslissen. Ze vestigde haar ellebogen comfortabeler en vond een tempo dat ze niet nodig had om te corrigeren.

> **"Zo, we hebben geen haast."**

De zee heeft geen crank nodig.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Budva

Ze draaide niet meer om naast de baai. De laatste noot vervaagde, waardoor er ruimte was voor water, wind en een verre stem. Mea rustte tegen de muur met de doos in haar handen. Deze keer heeft ze niets getest. Ze luisterde gewoon naar een stilte die in hout past en zich vervolgens moeiteloos verspreidde naar de bergen aan de andere kant van de kust.

> **"Oké, jouw beurt om een tijdje te spelen."**

Een toegift voor later

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Budva

Wandelend naast het water, wilde ze de crank weer draaien. In plaats daarvan gleed ze de doos in haar tas en droeg de melodie in haar hoofd. Haar versie was iets onnauwkeurig; één noot bleef ontsnappen. Ze vond het leuk om te weten dat ze er die avond weer om kon vragen. Tot die tijd was het ritme van haar voetstappen voldoende.

> **"We zullen weer van elkaar horen."**

Het zal thuis anders klinken.

Mea stopte de doos weg na het laatste briefje. Ze wist al waar ze het thuis zou plaatsen. Er zou geen zee zijn naast de keukentafel, maar misschien zou ze weer lachen om hoe snel ze in Budva haar eigen ongeduld had kunnen spelen.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 94

Het bedankje was nog niet af

België · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Eén verdwaalde sinaasappel verandert de route van ons trio door Antwerpen. Het zal gemakkelijk zijn om terug te keren; het tot een einde brengen van de dank-jewel zal eerder moeilijker zijn.

Lu Cia zag eerst de oranje stip naast haar schoen. Iets voor hen, een vrouw liep met een rieten mand. Al het andere op het plein kan even wachten. De sinaasappel had een eigenaar, en ze verdween om de hoek.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een ontdekking naast een schoen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Antwerpen

De sinaasappel rolde naar een halte naast Lu Cia. Ze pakte het op en zorgde voor de vrouw in de groene jas. De vrouw ging verder met haar mandje op haar arm, volledig tevreden met het aantal dingen dat ze geloofde dat ze bij zich had. Mea hief een

hand op, maar haar golf verdween op het drukke plein. Colombine was al naar hun korte leveringsopdracht gegaan.

> **"Ik denk dat iemands snack ontsnapt is."**

Een oranje bezienswaardigheid

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Antwerpen

In de zijstraat droeg Mea de oranje. Colombine wees naar een torentje; Lu Cia zag een groene jas die iets verder op bewoog. Deze keer zijn ze het zonder discussie eens geworden. Mea toonde de vrucht zo opvallend dat een voorbijganger ernaar keek. Even dacht ze dat ze op gidsen leken die een kleine, ronde toerist begeleidden.

> **"Het zal niet verdwalen, het heeft nu drie gidsen."**

In persoon geleverd

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Antwerpen

Ze hebben de vrouw bij de kasteelpoort ingehaald. Lu Cia gaf haar de sinaasappel en wees terug langs de weg. Verrassing kwam eerst, dan lachen en een blik in de mand. De dank-je begon bescheiden, toen groeide uit tot zeer vastberaden gebaren. De vrouw maakte duidelijk dat hun transactie nog niet af was. Het trio wachtte als een delegatie die zich niet bewust was van het definitieve agendapunt.

> **"Ik denk dat we net gekwalificeerd zijn voor de volgende ronde."**

Drie stukjes dankbaarheid.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Antwerpen

Even later zaten ze op een bankje, elk met een eigen sinaasappel. De vrouw zwaaide nog eens. Colombine probeerde uit te rekenen hoe één teruggekeerd fruit drie geschenken was geworden, maar Mea vroeg haar het niet in boekhouding te veranderen. Lu Cia tilde de hare op om de schil te ruiken. Ze vond dit resultaat veel gemakkelijker te waarderen zonder nummers.

> **"Gratitude ruikt vrij goed vandaag."**

Een expeditie geparfumeerd met citrus

Nadat de vrouw in de menigte was verdwenen, bleven ze wat langer op de bank. Mea stelde voor om de exacte volgorde van de uitwisseling op te nemen. Colombine bood haar oranje aan als onderzoeksmateriaal. Lu Cia begon liever met het schillen van de hare.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 95

Het steentje bleef aan zee

Côte d’Azur · Mea Zen · II

In Antibes vindt Mea een kiezelsteen die gemakkelijk in haar tas past. Ze beslist de hele middag of het daar thuishoort.

Het was glad, bleek en heel gewoon. Dat was precies waarom Mea het merkte. Onder alle glinsterende dingen aan zee, maakte het helemaal geen vertoning. Ze pakte het even op en had plotseling een souvenir in gedachten, maar een minuut eerder had ze dat niet gewild.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een volkomen gewone vondst

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Antibes

Op de promenade draaide ze het tussen haar vingers. De ene zijde was bijna wit; de andere zijde had een fijne grijze lijn. Mea stelde zich voor het naast haar sleutels thuis te plaatsen. Misschien zou ze het later op een plank zetten, dan ergens

anders terwijl ze afstoft. Voor zo'n klein kiezeltje werd de toekomst verrassend druk.

> **Je had toch geen plannen voor vandaag?**

Er zou ruimte zijn.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Antibes

Aan de rand van het strand zat ze en legde de kiezelsteen op haar handpalm. Er was plaats in haar tas, dus ze had geen praktische ruzie om het te nemen. Maar toen ze naar het water keek, dacht ze er niet meer aan. Het rustte in haar hand als een ongehaaste vraag. Misschien had elke aangename pauze geen toevoeging aan haar bagage nodig.

> **"Ik heb ruimte, maar ik weet niet of je het nodig hebt."**

Een kleine terugkeer

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Antibes

Naast de stenen muur vond ze een paar vergelijkbare kiezels op droge grond en plaatste ze de hare onder hen. Er was geen groot vaarwel. Ze stak haar rok recht en keek nog eens of ze het kon herkennen. Dat zou ze kunnen. De grijze lijn was er nog steeds. Ze glimlachte hoe snel iets bekend kon worden zonder ooit bij haar te horen.

> **"Goed dan, ik weet waar ik je kan vinden."**

Geen souvenirlijst

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Antibes

Een brede strook zee bleef boven de daken. Mea liep bergop met lege handen en dezelfde tas waar ze mee was aangekomen. Het zag er niet uit als een grote verandering. Ze had gewoon niets extra's om tegen krassen in te wrijven. Ze pauzeerde, keek terug naar het blauw tussen de huizen en ging verder naar het diner.

> **"Vandaag neem ik alleen de middag."**

Een lichtere zak

Die avond, terwijl ze uitpakte, dacht ze aan het kiezelsteen. Het was er niet. Ze had geen plek nodig om het te vinden, noch uit te leggen waar het vandaan kwam. Ze herinnerde zich het gladde oppervlak en de plek naast het water waar ze het had achtergelaten, en dat was genoeg voor de avond.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 96

Het museum van een gewone dag

Spanje · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

In Sevilla openen we een museum zonder muren, geen kaartjes en geen regisseur. De laatste voorwaarde is nog in behandeling.

Lu Cia stopte op het plein met zo'n ceremonie dat Mea begon te zoeken naar de gelegenheid. "We gaan open," kondigde ze aan. Colombine keek rond naar een deur. Geen enkele was nodig: het nieuwe museum zou dingen tonen die ze vandaag bijna voorbij hadden gelopen. De drie van hen waren de eerste bezoekers, gidsen en begeleiders.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De grote opening

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sevilla

Lu Cia introduceerde de lege ruimte voor hen met een vegend gebaar. Mea vroeg waar ze kaartjes moest kopen. Een beetje aandacht was blijkbaar voldoende. Colombine wilde weten of

praten toegestaan was. Omdat niemand de regels had geschreven, stond ze alles toe behalve haasten. Het plein werd niet een andere plaats. Ze behandelden het niet meer als de weg naar een andere plek.

> **'Toelating is één minuut van aandacht.'**

Een tentoonstelling onder hun schoenen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sevilla

Colombine hurkte naast een versleten tegel. Ze wist niet hoeveel mensen het hadden overgestoken en weigerde een nummer uit te vinden. Ze hield van het blauw dat nog steeds langs de rand overleefde. Lu Cia stelde de titel Zeer Druk Rechthoek voor. Mea accepteerde, met de kwalificatie dat de tegel vandaag ook als kunst werkte. Niemand hoefde het van de stoep te halen.

> **"Wilt u alstublieft voorzichtig op de tentoonstelling lopen."**

Een tijdelijke verzameling

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sevilla

Naast een boom nam Mea het over als gids. Haar tentoonstelling was de schaduw, voortdurend verschuivend tussen de bladeren. Colombine maakte bezwaar dat ze het niet snel genoeg konden beschrijven. Lu Cia stelde gewoon zoeken voor. Dat hebben ze een tijdje geprobeerd. De bladeren bewogen en het licht viel over Mea's handpalm. De gids had de helft van haar collectie verloren, maar vond het helemaal niet erg.

> **"Dit stuk is niet beschikbaar voor leningen."**

De rustafdeling

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Sevilla

Ze verklaarden een oeverbank hun laatste galerie. Ze ontdekten dat deze tentoonstelling het best op hun plaats was. Colombine wilde een bezoekersboek beginnen. Lu Cia stelde een enkele ingang voor: we waren hier, en we waren gelukkig. Mea leunde achterover. Voor een keer had ze geen behoefte om iets toe te voegen, zelfs niet de datum. De rivier ging verder zonder commentaar.

> **"Deze galerie heeft uitstekende plaatsen."**

De collectie blijft buiten

Er was niets om op te sluiten toen ze vertrokken. De tegel bleef in de stoep, de schaduw onder zijn boom, de bank naast de rivier. Colombine stelde een ander bezoek voor. Lu Cia was het ermee eens, maar waarschuwde dat de tentoonstelling van morgen iets anders zou zijn. Mea hoopte vooral op hetzelfde bedrijf.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 97

Een bonnetje voor een ochtend zonder haast

Portugal · Mea Zen · II

Een klein bonnetje van Évora heeft twee kanten. De ene neemt een koffie op; de andere krijgt geleidelijk een hele ochtend.

Mea stopt meestal bonnetjes weg zonder veel na te denken. Deze bleef onder haar vingers nadat ze haar koffie had opgegeten. Het was te klein voor een groots plan en precies groot genoeg voor iets dat ze niet wilde vergeten. Ze draaide het naar zijn lege kant.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De andere kant van de koffie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Évora

Een kopje, een lepel en een klein slipje bleven op tafel. Mea las het bonnetje en keek toen naar de straat. Het totaal bevatte niet de cup's klik tegen zijn schotel of gelach van de volgende tafel. Ze had geen klacht. Het leek alleen jammer om de hele ervaring

onder één koffie te plaatsen.

> **"We hebben nog niet alles verantwoord."**

Drie kleine inzendingen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Évora

Naast een witte muur steunde ze de slip op haar notitieboekje. Ze schreef: warme beker, geluid van een lepel, geel bij de deur. Het was geen lijst van dingen om te bereiken. Er hoefde niets af te tikken. Toen ze ernaar keek, besefte ze dat de laatste ingang recht voor haar lag. Ze stopte even met schrijven en liet het potlood tussen haar vingers rusten.

> **"Hier is een lijst die niets van me vraagt."**

Een plaats zonder ingang

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Évora

Bij de columns beschouwde ze een andere regel. Het bonnetje was bijna vol en op het stukje dat overbleef, paste het uitzicht niet. Ze kan kleiner schrijven. In plaats daarvan, hief ze haar ogen op. De steen was bleek in plaatsen, donker in anderen, en de hemel ging tussen de kolommen. Mea glimlachte: niet elk aangenaam moment had een itemnummer nodig.

> **"Ik laat deze zonder een totaal."**

Bewijs van een goedemorgen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Évora

Onder de boog gleed ze het bonnetje tussen de pagina's. Het notitieboekje sloot gemakkelijk; het had ruimte voor een ochtend zo klein. Mea ging verder langs de weg zonder te jagen op een andere ingang. Als de slip ooit verloren zou gaan, hoefde er niets terug te keren of uit te leggen. Voorlopig vond ze het leuk om te weten dat ze deze koffie weer kon vinden zonder zijn aroma.

> **"Bestand onder favoriete ochtenden."**

Betaald en bewaard

Die avond vond ze de slip tussen de pagina's en herinnerde zich de ochtend weer. De koffie was al lang dronken. Drie korte notities hebben hun werk nog gedaan. Dit ontvangstbewijs heeft ook iets opgenomen dat niet aan een balie kon worden gekocht.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 98

Nog een stoel erbij

Italië · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Rome biedt een prachtig uitzicht. Op dit moment willen onze drie vrienden graag drie gewone stoelen toevoegen.

Het Colosseum had nog genoeg om ze te laten zien. Lu Cia heeft discreet aangekondigd dat haar voeten genoeg gezien hadden. Mea heeft geen bezwaar gemaakt. Colombine vond de richting van koffie met het vertrouwen dat ze net had gewijd aan oude steen. Nu hoefden ze alleen nog maar ergens te zitten.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

De moe voeten commissie

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Rome

Lu Cia stopte met haar handen op haar heupen. Dit was geen protest tegen monumenten, maar een voorstel voor een pauze. Colombine wees in een richting waar, volgens haar, koffie moet bestaan. Mea vroeg of ze bewijs hadden. Ze hadden drie paar

voeten en een gedeelde vastberadenheid om te gaan zitten. Voor dit onderzoek leek dat een voldoende start.

> **"We kunnen dingen bewonderen zittend."**

Een tafel voor tweeënhalf.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Rome

Een tafel bij het Pantheon was gratis. Net als de twee stoelen. Colombine telde opnieuw voor het geval ze iets gemist hadden, maar het resultaat bleef hetzelfde. Lu Cia bood aan om de eerste vijf minuten op te staan. Mea verwierp zo'n ongelijke start van hun rust. Ze keken om zich heen, in de hoop dat de missende meubels geen reis naar een andere stad nodig zouden hebben.

> **Drie koffie en een klein technisch probleempje.**

Een stoel met een eigen stijl

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Rome

De vrouw aan de volgende tafel merkte hun rekenkunde. Ze gaf de lege houten stoel naast haar aan en knikte. Colombine bedankte haar en bracht het mee. Het kwam helemaal niet overeen met de groene metalen stoelen, en niemand vond het erg. Toen de koffie arriveerde, zaten ze alle drie. Lu Cia verklaarde dat de huidige regeling een onderscheidend ontwerp had.

> **"Deze is geleend, dat maakt het nog beter."**

De volgende grote ontdekking

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Rome

Bij de fontein liepen ze lichter. Colombine stelde een speciale lijst van Romeinse attracties voor: een gratis tafel, een derde stoel, een gulle buurman. Mea wilde koffie toevoegen. Lu Cia heeft erop gewezen dat een dergelijke lijst een slechte voorbereiding op een examen zou zijn. Het was volledig geschikt om het verhaal van hun dag te vertellen. Ze pauzeerden weer om naar het water te luisteren.

> **"De volgende keer zullen we ook de meubels bewonderen."**

Een beetje hulp zonder plaquette

Voordat ze vertrokken, keerden ze de stoel terug en bedankten hun buurman nogmaals. Die avond konden ze zich de fontein, de zuilen en de glimlach van de vrouw voorstellen aan de volgende tafel. Haar glimlach was het eerste detail dat zijn weg vond in hun gesprek.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 99

De thee hield het langer vol dan de wind

Nederland · Mea Zen · II

In Zandvoort draait de wind haar sjaal om en voert de stoom weg. Mea vindt nog steeds een plek voor de thee die ze meebracht.

Die ochtend had ze geaarzeld om een fles in haar tas te doen. Nu, naast de zee, leek de beslissing zeer verstandig. De wind was niet van plan om zachtjes te spreken. Mea poetste haar haar uit haar gezicht en besloot thee te gieten voordat ze het weer besprak.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een kleine reserve van zekerheid

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Zandvoort

Op het pad naar het strand keek ze op het deksel. De fles was droog en stevig gesloten, in tegenstelling tot haar sjaal, die vandaag duidelijk zijn eigen richting had gekozen. Mea ving het met haar elleboog en lachte. De zee voor haar was breed,

blauwgrijs en grondig overtuigend. Ze had alleen thee meegenomen. Ze vond het evenwicht van de krachten wel leuk.

> **"Ik heb thee, jij mag de rest van de horizon hebben."**

Stoom tijdens een kort bezoek

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Zandvoort

Boven het strand goot ze thee in het bekertje. De stoom verscheen even voordat de wind hem ontmantelde. Mea beschutte de beker met haar hand. De geur wist zich nog de ochtend en de rustigere kamer te herinneren waar ze de fles had gevuld. Ze was blij dat ze dit kleine deel meebracht. De rest van het uitje kan tot de zee behoren.

> **"Laat me er maar één adem van."**

Schuilplaats tussen haar handen

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Zandvoort

Naast het gras vond ze een rustigere plek om te zitten. Ze wikkelde beide handen rond de beker en hoefde niet langer achter de eerste slok tussen haarlokken aan. De thee was minder warm dan die ochtend. Dat paste nu bij haar. Ze luisterde naar het gras, dat anders klonk dan het water, en uiteindelijk stopte met het aanpassen van haar sjaal. Als het nog steeds wilde reizen, kon het perfect geregeld blijven.

> **"Hier kan ik drinken zonder te onderhandelen."**

Er is nog iets over.

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Zandvoort

Toen ze terugkwam naar het open zicht, werd de fles weer gesloten. De wind was onveranderd; ze was gewoon gestopt met haasten om te ontsnappen. Ze keek naar het heldere stuk vlakbij de horizon en bleef wat langer. Er was nog genoeg thee over voor een klein slokje later. Niet alles wat aangenaam was, moest tegelijk afgemaakt worden.

> **"We bewaren een beetje voor de terugweg."**

Warm voor de wandeling

Ze nam een bijna lege fles mee en een beetje zand op haar schoenen. Op een foto zag de thee er misschien niet uit als een evenement. In haar herinnering bleef het precies daar: tussen de zoutlucht en de eerste warmte die terugkwam naar haar vingers.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 100

Het geheime ingrediënt was een vraag

België · Mea Zen · Colombine · Lu Cia · II

Eén taart in Leuven inspireert drie experttheorieën. Het beste antwoord vereist uiteindelijk slechts een simpele vraag.

Mea herinnerde zich de geur van de eerste hap. Colombine stond erop dat ze het herkende, en Lu Cia nam een tweede hap om zeker te zijn. Dit was nog geen argument, maar slechts een veelbelovend begin. Tegen de tijd dat ze klaar waren met hun koffie, hadden ze drie verschillende ideeën over wat de taart bevatte.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een expert proeverij

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Leuven

De taart zag er bescheiden uit, maar de eerste hap hield ze alle drie even tegen. Mea stelde kaneel voor. Colombine wachtte tot ze oranje had ingeslikt en toegevoegd. Lu Cia stelde voor dat het

belangrijkste ingrediënt waarschijnlijk een ander stuk was. Die theorie was het makkelijkst te testen. Zij deelden wat er overbleef en besloten wetenschappelijk te proeven, hoewel de discipline niet duurde.

> **"Een precieze conclusie vereist nog één hap."**

Drie zeer zekere mogelijkheden

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Leuven

Langs de smalle straat legde Colombine het verschil tussen smaak en aroma uit. Mea herinnerde haar eraan dat ze ook een moment eerder noten had genoemd. Dat was blijkbaar een werkende theorie. Lu Cia vroeg of ze genoeg informatie hadden om een bakkerij te openen. Ze hadden noch meel noch een oven, maar de discussie ging prachtig vooruit. Elke nieuwe mogelijkheid klonk overtuigend voor een tijdje.

> **"Het was geen vergissing, het was een proefrecept."**

Opmerkingen zonder hoeveelheden

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Leuven

In de tuin opende Mea haar schrift. Op papier begonnen hun ideeën te lijken op een recept, behalve dat geen van de ingrediënten hoeveelheden had. Colombine stelde voor om naar smaak te schrijven. Lu Cia hief een vinger. Het café was nog steeds in dezelfde stad, en iemand daar had eigenlijk de taart gebakken. Zo'n voor de hand liggende gedachte had een verrassend lange wandeling nodig.

> **"Wat als we het vragen?"**

Het antwoord in het café

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Leuven

Ze kwamen terug en legden hun mysterie uit aan de vrouw van het café. Ze glimlachte, vond een kaartje en liet ze haar korte recept zien. Ze hadden sommige dingen geraden, anderen ingebeeld en de rest niet eens overwogen. Mea accepteerde het papiertje met dankbaarheid uit verhouding tot zijn grootte. Colombine gaf toe dat het ingrediënt dat ze het langste misten een gewone vraag was.

> **"Daar zijn we, het recept heeft ook de moed nodig om het te vragen."**

Een recept met een kleine toevoeging

Ze hebben de kaart in het notitieboekje gestopt. Naast hun theorieën voegde Mea een eenvoudige herinnering toe: vraag het eerst. Colombine wilde dat de eerdere notities niet doorkruist werden. Zelfs een onnauwkeurig recept had een zeer goede middag kunnen produceren.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 101

De juiste verdieping

Portugal · Mea Zen · II

In Tomar kiest Mea kort de verkeerde verdieping. Op haar terugweg vindt ze een uitzicht dat ze zou hebben gemist door correct te draaien.

Mea wist zeker dat ze al door deze gang was gelopen. De bogen bevestigden noch ontkenden het. Ze zagen er erg ordelijk uit, wat op dit moment niet gezegd kon worden van haar herinnering. In plaats van nog een zelfverzekerde stap te zetten, stopte ze voor een moment.

Geïllustreerde fictie naar originele foto’s van Travel2City. Het is geen reisroute of documentair verslag. De personages, dialogen en rekwisieten, en ook een deel van de compositie en de belichting, zijn artistieke interpretaties.

Een zeer overtuigende gang

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Tomar

De lange gang zag er zo goed uit dat Mea zich bijna schaamde om eraan te twijfelen. Licht wachtte aan de ene kant, meer bogen aan de andere kant. Ze koos de richting die bekend leek, toen merkte ze een detail dat ze zich niet herinnerde. Ze kon

doorgaan en doen alsof het het plan was. In plaats daarvan gaf ze zichzelf toe dat ze op zoek was naar de trap.

> **"Je ziet er goed uit, ik ben misschien ergens anders."**

Eén slag lager

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Tomar

De trap kromde langzaam, en Mea nam ook haar tijd. Eén hand volgde de stenen muur; haar notitieboekje zat veilig in haar tas. Licht dat van boven binnenkomt, wordt door elke draai anders verdeeld. Even vergat ze te overwegen waarom ze hierheen was gekomen. Het was aangenaam om een gewone afdaling te volgen die slechts enkele stappen tegelijk onthulde.

> **"Oké, nu heb ik alleen de volgende stap nodig."**

Een bekende plek van een andere kant

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Tomar

Toen ze op de binnenplaats stapte, herkende ze het meteen. Eerder stond ze onder een andere boog, tegenover de andere kant. Ze hief een hand op alsof ze een plaats begroette die geduldig had gewacht. Het was geen groot verlies en geen heroïsche terugkeer. Gewoon een korte omweg waarin ze een trap had opgemerkt en stopte met doen alsof ze altijd precies wist waar ze was.

> **"Je was hier al die tijd."**

Een rijstrook zonder correcties

Foto uit het archief

Geïllustreerde reis · Mea Zen

Tomar

In de rijstrook tussen de huizen hoefde ze haar route niet meer te corrigeren. Haar notitieboekje rustte onder haar arm, en ze liet de middag doorgaan in een gewoon tempo. Als ze elke keer dat ze de eerste keer goed draait kiest, blijven sommige meningen verborgen. Ze vond dat geen reden om bewust te verdwalen. Alleen een goede reden om niet boos te zijn over één extra gang.

> **"Ik ben hier vandaag netjes aangekomen, gewoon door een iets langere route."**

Ruimte voor een verkeerde afslag

Die avond trok ze geen exacte route in haar notitieboekje. Ze herinnerde zich de trap, het licht tussen de bogen, en het moment dat ze zichzelf herkende in een kleine glimlach op haar eigen fout. Dat was genoeg om haar weg terug naar de dag te vinden.

Mea Zen · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 102

De zee wilde niet poseren

Monaco · Een gedeelde notebook

Een schetsboek, drie meningen en een bewegende horizon

Colombine wilde een onderwerp dat stil zou blijven staan. In Monaco klonk dit als een bescheiden verzoek. De tuin had sculpturen, de binnenplaats had ordelijke vormen, en de haven was vol met boten die lijken te hebben geparkeerd.

Lu Cia bood aan om de kandidaten te beoordelen. Ik heb mezelf aangesteld als hoeder van het potlood. Geen van beide standpunten kwam met enige autoriteit, maar we namen de ochtend vrij serieus voor bijna een minuut.

Illustrated fiction met Mea Zen, Colombine MichelangeLove en Lu Cia, geïnspireerd op originele Travel2City foto's. Deze avonturen, gedachten, dialoog en weer zijn nieuw ingebeeld, in plaats van gedocumenteerde autobiografische gebeurtenissen.

Een schetsboek, drie meningen en een bewegende horizon

Monaco · De tuinkandidaat

Foto uit het archief

Colombine koos eerst het bronzen beeld. Het had een uitstekende staat van dienst van het blijven waar het was. Lu Cia sloot haar ogen om van de warmte te genieten, en ik zag een stukje schaduw over de plint kruipen. "Het onderwerp werkt mee," vertelde ik Colombine. "De verlichting heeft andere arrangementen." Ze trok toch de lange bocht. Daarachter hielden de stekelige peren een hele verzameling kleine schaduwen voor zichzelf.

Monaco · Cirkels met goede manieren

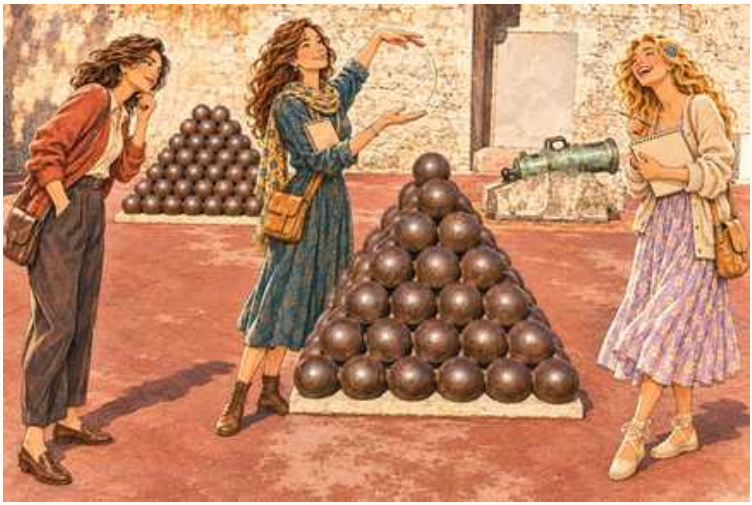

Foto uit het archief

Op de binnenplaats werden de donkere kanonskogels met benijdenswaardige discipline geregeld. Ik heb een cirkel in de lucht getraceerd. Lu Cia vroeg of dat hielp. Colombine tekende drie nette rondes, toen pakte de hoek van haar pagina als een briesje probeerde om het te vouwen. Niets in de piramide bewoog. Het notitieboekje had blijkbaar vrijwillig de actie geleverd.

Monaco · De mast veranderde van gedachten.

Foto uit het archief

Bij de haven vonden we een mast die perfect recht boven het water stond en er prachtig onbeslist onder lag. Colombine volgde de reflectie met haar potlood. Een rimpel sloeg het in een nieuwe vorm voordat ze het einde bereikte. Ik wees op de volgende. Lu Cia lachte. "Misschien stoppen met hen te introduceren. Ze tekent nog steeds de eerste." We bleven lang genoeg voor het water om er nog meer uit te vinden.

Monaco · Een lijn die we met rust kunnen laten.

Foto uit het archief

Voorbij de gekrulde lantaarn bood de open zee eindelijk een rustige lijn. Colombine keek ernaar en sloot het schetsboek. Ik vroeg of we het juiste onderwerp te laat hadden gevonden. "Nee," zei ze. "Ik zou graag naar deze willen kijken zonder het huiswerk te geven." Lu Cia rustte haar armen op de steen. De vlag bewoog, de bladeren bewogen, en voor één keer probeerde niemand van ons een correctie te maken.

Aan tafel opende Colombine het schetsboek. Er was een bocht, een cirkelrij en een mast die twee masten waren geworden. Lu Cia draaide de pagina zijwaarts. "Een zeer overtuigende ochtend," zei ze. Ik vroeg welke kant het op hoorde. We hebben alle vier geprobeerd voordat we koffie bestelden.

> **"We waren nog niet klaar met de tekening. We hadden grondig genoten van het zoeken."**

Mea’s notitieboek · De zee wilde niet poseren

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 103

Een blaadje voor onderweg

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De rode stappen

Foto uit het archief
Mea Zen

Op de rode treden lag een blad tegen de rand gepind door de wind. Mea pakte het op en deed het in haar zak om beide handen vrij te houden. Twee stappen later hield ze het weer vast. Ze wilde zien waar de aderen zich vertaktten.

Onder de boom

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder een grote boom vond ze bladeren van dezelfde vorm. Die van haar was kleiner, met een gescheurde hoek. Ze liet het zien aan Colombine en Lu Cia, die net hadden ingehaald, en keek in het bladerdak. Vanaf hier had ze het nooit kunnen uitzoeken, zelfs als ze de tak kende.

De leuning

Foto uit het archief
Mea Zen

Een vogel zat op de reling. Colombine wees erop. Alle drie wachtten ze tot het zijn vleugels spreidde. Toen het wegvloog, kraakte het droge blad in haar vingers. Pas toen merkte ze hoe hard ze het vastpakte. Ze gleed uit tussen twee pagina's.

De bladwijzer

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij zonsondergang opende ze haar notitieboekje waar de steel uitstak. De pagina bevatte niets anders dan de boodschappenlijst van gisteren. Ze schreef de datum van vandaag naast brood en kaas. Er was genoeg ruimte.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 104

De onderzeeër die droog bleef

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De gele machine

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lu Cia stopte bij de gele tentoonstelling. Colombine bood aan het logboek van de onderzeeër te houden. Mea probeerde te berekenen hoeveel kamer drie vrouwen nodig zouden hebben om hun koffers neer te leggen zonder een argument.

Op de klif

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder de muren van het museum viel de rots recht naar het water. Colombine bedacht de eerste log entry: crew op zoek naar trappen. Lu Cia leunde net ver genoeg om de rand van de rots te zien, en wees toen op een perfect goed pad.

Een spoor

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Vanuit de uitkijk zagen ze een dunne lijn over het water. Mea stelde voor het te registreren als de kielzog van een onbekend schip. Toen er een tweede lijn verscheen, wees Lu Cia naar een kleine boot. "Het onbekende object heeft een motor en een kapitein."

Het verslag

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Een helikopter klonk boven. Colombine sloot haar notitieboekje en verklaarde dat het reddingsteam op tijd was aangekomen. Mea lachte: de expeditie had nooit het voetpad verlaten. Lu Cia zag een café en nam de leiding.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 105

Zonder foto

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Bij de ingang

Foto uit het archief
Mea Zen

Buiten de kathedraal nam Mea haar telefoon uit, die van plan was om de ingang te fotograferen. Haar vinger stopte over de knop. Ze had die dag al twee gevels gefotografeerd en ze kon zich geen van beide voorstellen. Ze stopte de telefoon weg en ging naar binnen.

Haar ogen aangepast

Foto uit het archief
Mea Zen

In het begin kon ze alleen smalle stukjes licht en donkere rijen van kerkbanken. Ze stond stil tot de bogen uit de schaduw kwamen. De mensen gingen langzaam voorbij. Niemand blokkeerde haar zicht langer dan ademen.

Een gouden detail

Foto uit het archief

Mea Zen

Toen ze haar hoofd optilde, zag ze een gouden versiering die ze van de deur had gemist. Ze probeerde de omtrek met haar ogen te traceren. Bij de derde bocht verloor ze haar plaats en begon opnieuw van de andere kant.

De heldere deuropening

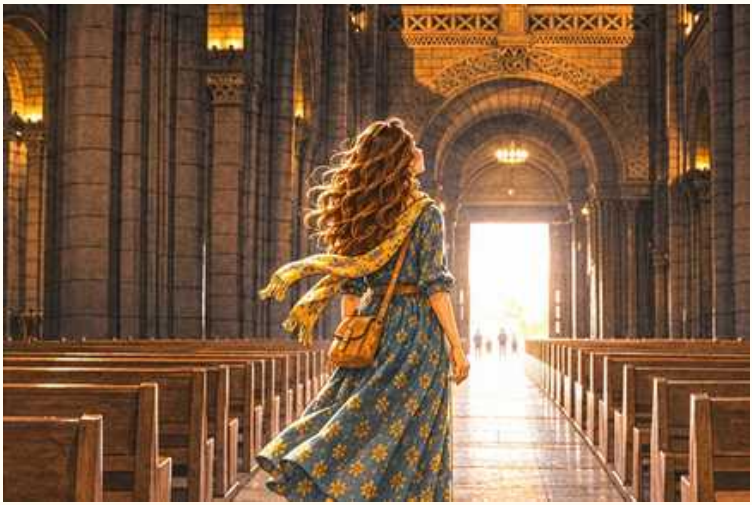

Foto uit het archief
Mea Zen

Op weg naar buiten kon ze alleen wit licht in de deuropening zien. In de straat schreef ze dat ze eerst niets had gezien en toen te veel. Ze aarzelde over "te veel" en voegde een beetje plusteken na het.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 106

Een stap extra

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

In het vierkant

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op het paleisplein bespraken ze wie als eerste was aangekomen voor de dagwandeling. Colombine had het eerste bericht gestuurd. Lu Cia had eerst de deur bereikt, en Mea was als eerste koffie gaan halen. Elk hield haar eigen overwinning.

Bij de wachtpost.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze keken naar de wacht van over het plein. Mensen vulden de ruimte langzaam, maar zijn houding veranderde nooit. Lu Cia suggereerde dat ze tenminste stil konden blijven totdat iemand langs de lamp liep.

Drie paar schoenen.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen een groep bewakers voorbij liep, was er bijna één geluid van voetstappen. De vrienden probeerden bijpassend tempo, maar Mea nam meteen een extra stap. "Mijn stap is korter," zei ze. Colombine keek naar haar benen en zei niets.

Boven de haven

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Boven de haven stopten ze op een andere plaats. Lu Cia koos voor het uitzicht, Colombine de schaduw, en Mea een plek waar ze ze nog steeds kon zien. Even later ontmoetten ze elkaar bij de leuning. Toen ze vertrokken, begon Mea bewust op de andere voet.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 107

Een ansichtkaart zonder race

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Pasture

Foto uit het archief
Mea Zen

Een fel geschilderde koe stond op het gazon. Mea wist dat het een beeld van een afstand was. Pas toen ze dichterbij kwam merkte ze hoe zorgvuldig iemand zijn benen had geschilderd. Ze nam de blanco kaart die ze de hele ochtend had gedragen. Ze had nog steeds geen idee wat ze moest schrijven.

Een auto op het gazon

Foto uit het archief
Mea Zen

Een raceauto stond iets verderop. Op het eerste gezicht leek het klaar om te gaan, behalve dat er geen weg onder. Colombine en Lu Cia kwamen bij haar. Mea volgde het lage hek en merkte hoe lang ze had gekeken naar iets gebouwd voor snelheid.

De bronzen chauffeur

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze stopten weer bij de bronzen chauffeur. Van waar ze stond kon ze maar één hand en een wiel zien. Ze liep langs de andere kant en begreep plotseling de houding. Ze heeft de eerste twee woorden op de ansichtkaart gezet.

Ruimte voor een adres

Foto uit het archief
Mea Zen

Toen haar vriendinnen verder liepen, schreef ze haar kaart af bij het uitzichtpunt boven de haven. ‘Ik ben vandaag nergens naartoe geracet. Eindelijk had ik tijd om naar de wielen te kijken.’ Ze heeft ruimte gelaten voor het adres. Toen draaide ze de kaart om en keek een tijdje naar het water.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 108

Tellen in de wind

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De vlag

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder de vlag opende het gevouwen papier in Colombine's hand in de wind. Het was een pagina voor kleine schetsen. Lu Cia ving het voordat het over de muur vloog. "Vandaag tekenen we alleen dingen die niet wegvliegen."

Achter de muur

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze schuilden achter een stenen muur. Mea hield een hoek van het papier en Lu Cia hield de andere. Toen Colombine eindelijk potlood op pagina zette, stopte de wind kort. Geen van beide vrienden liet los.

De piramide

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op de trap zagen ze een stapel metalen ballen. Colombine probeerde zijn vorm vast te leggen. Mea wilde ze tellen, terwijl Lu Cia vroeg of dat ook degene was die ze niet konden zien. Elk antwoord voegde nog een onzekerheid toe aan de schatting.

Cirkels

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Van dichtbij, reflecties gemengd met donkere vlekken op de ballen. Colombine voegde een paar ronde markeringen toe aan haar schets. Mea keek ernaar en dacht dat het jammer zou zijn om ze allemaal opnieuw te tellen. Ze wachtten tot ze uit de wind waren om het papier te vouwen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 109

De haven na sluitingstijd

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Touwen op de kade

Foto uit het archief
Mea Zen

Mea stapte rond een touw dat leek te markeren een grens op de kade. Iets verderop zag ze dezelfde knoop op elke boot. Ze probeerde er één te herinneren zodat ze het die avond kon tekenen.

Van bovenaf

Foto uit het archief
Mea Zen

Van de uitkijk verdwenen de touwen. De boten zagen eruit als streepjes gerangschikt op lengte. Eén ligplaats was leeg. Mea wachtte een tijdje om te zien of er iets terug zou komen.

De laatste bocht

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze traceerde het breekwater met een vinger totdat het verdween onder de leuning. Ze probeerde het in haar geest te verbinden met de kade die ze die ochtend had gelopen. Haar eigen route was aanzienlijk minder recht.

Litvensters

Foto uit het archief
Mea Zen

De schemering vestigde zich boven het water. Mea probeerde de knoop te tekenen, maar haar potlood bleef aan de verkeerde kant van de lus eindigen. Toen een raam over de haven brandde, draaide ze het papier om en tekende een rij kleine vierkantjes. Ze verliet de knoop voor morgen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 110

Het pad langs de voet van de muur

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Omhoog

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen Lu Cia opkeek naar het fort, vroeg hij wie de bergopgang had gekozen. Colombine wees naar Mea. Mea koos ook rustig de terugweg. Het zou beginnen waar ze ruimte vonden om zich om te draaien.

Naast de tunnel.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze liepen langs de monding van een tunnel die koele lucht ademde. Lu Cia stopte om af te koelen. Colombine hield haar tas vast en verklaarde de pauze hun eerste officiële stop.

De muur onder ons.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Van bovenaf zagen zij de stenen muur in de zee uitspringen. Mea wees naar de plek waar ze dacht dat het die ochtend afgelopen was. Pas vanaf die plek konden ze zien dat de muur om de hoek doorliep.

Toen ze veranderden.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Colombine keek eerst terug en belde de anderen twee stappen terug. Plotseling stond de hele haven voor hen. Lu Cia gleed haar tas van haar schouder. Dit, zei ze, was de eerste stop die geen aankondiging nodig had.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 111

Veren van steen

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Eén vleugel

Foto uit het archief
Mea Zen

Mea zag een gesneden vleugel op een richel. Vanaf de stoep kon ze vooral de omtrek ervan zien. Ze nam een paar stappen terug en maakte de achterkant van het wezen waar het toe behoorde.

Drie bogen

Foto uit het archief
Mea Zen

Buiten de kathedraal keek ze terug naar de vleugel, hoewel het al uit het zicht was. Toen draaide ze zich om naar de ingang. Ze liet een lege pleister in haar notitieboekje voor wat ze vond.

Een rustige plek

Foto uit het archief
Mea Zen

Binnen stopte ze naast de kerkbanken. Van ver weg was het standbeeld iets meer dan een stukje rood. Toen haar ogen zich aanpasten, begonnen er vouwen in de mantel te verschijnen.

Gekleurd glas

Foto uit het archief
Mea Zen

Boven een andere figuur vond ze een glas-in-lood raam. Ze voegde slechts een beetje rood vierkant aan de hoek van haar vleugel tekening. Toen ze er die avond naar keek, herinnerde ze zich hoe lang het duurde voordat ze zich had aangepast.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 112

Ruim baan voor het bloemperk

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Bloemen in rijen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lu Cia stopte eerst bij het bloembed. Mea stelde voor om een kleur te vinden die ze alle drie droegen. Colombine controleerde haar mouwen en bood het groene op haar tas aan. Lu Cia maakte bezwaar tegen het feit dat de tas bruin was.

De slang

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Een tuinman bewoog zijn slang en de vrienden maakten het pad vrij. Terwijl hij wachtte op water om de plant aan het eind te bereiken, zagen ze de kleinste bloemen naast hun schoenen groeien.

Torens boven de struiken

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Torens verschenen boven de struiken. Colombine wilde terug naar het plein voor een vrij uitzicht. Mea vroeg om nog een moment. Ze zag graag een klein stukje dak verschijnen en verdwijnen tussen de bladeren.

In het vierkant

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op het plein konden ze de hele gevel zien. Lu Cia vond de kleur die ze zochten: dezelfde lichtschaduw op elke mouw. Colombine keek naar haar tas. "Ik trek mijn claim voor groen terug," zei ze.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 113

Standbeelden zonder visitekaartje

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De zilveren koe

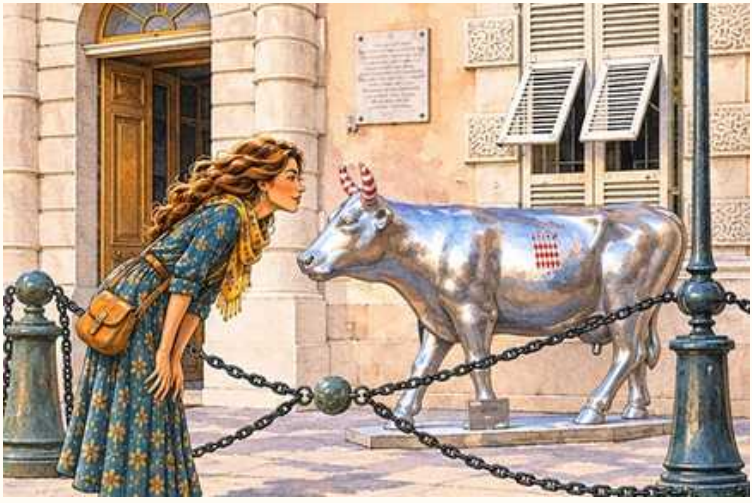

Foto uit het archief
Mea Zen

De zilveren koe bij de deur leek op iemand te wachten. Mea stopte aan de andere kant van de ketting en gaf het een naam. Tegen de tijd dat ze verder ging, kon ze het zich niet herinneren.

De geschilderde koe

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze heeft de tweede koe niet genoemd. Ze probeerde zich de kleuren op haar benen te herinneren. Ze keek eens, draaide zich om en probeerde ze rustig in de juiste volgorde te herhalen.

Metalen kogels

Foto uit het archief
Mea Zen

Op een stapel metalen bollen probeerde ze er twee te vinden. Van dichtbij zag elk er anders uit omdat het een ander stuk hemel weerspiegelde. Mea tekende er twee in haar notitieboekje en gaf ze verschillende schaduwen.

Een stille bel

Foto uit het archief
Mea Zen

De laatste donkere sculptuur deed haar denken aan een bel. Ze keek een tijdje naar de omtrek en de zee erachter. Toen ze haar notitieboekje sloot, had geen van de beelden een naam. Ze wist precies wat welke was.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 114

Een uitnodiging voor drie

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Bezoek

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij het paleis gaf Colombine blanco kaarten uit als uitnodiging. Mea stopte die van haar in haar zak. Lu Cia gaf de hare direct terug omdat ze niet wist hoe laat ze moest komen.

De witte wachtbox.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Naast de witte wachtbox vertraagde hun gesprek. Lu Cia keek naar de bewaker en toen naar haar eigen schoenen. "We zijn vrij goed geschopt voor een grote entree," zei ze. Geen van hen kwam dichterbij.

Een duidelijk pad

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen de bewakers voorbijgingen, stapten de vrienden opzij. Mea hield een hand op haar zak zodat de wind haar uitnodiging niet wilde aannemen. Colombine vroeg of ze het al getekend had.

Een nieuw adres

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de poort nam Mea haar kaartje mee. "Ik heb de locatie veranderd in een café," kondigde ze aan. Lu Cia ging akkoord, zolang ze maar direct konden komen. Colombine heeft zich als gastheer het recht voorbehouden om de taart te kiezen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 115

Een handbreedte haven

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Tussen de bomen

Foto uit het archief
Mea Zen

Tussen de bomen had Mea nauwelijks een haven. Toen ze bewoog, werd het gat groter en verscheen er een andere verdieping van een gebouw. Ze stapte terug. Ze hield van het kleinere uitzicht.

Strepen

Foto uit het archief
Mea Zen

De reling cast strepen over het pad. Ze probeerde over te steken zonder in een schaduw te stappen. Drie stappen later zat ze aan de verkeerde kant van het zonlicht en lachte.

De meeuw

Foto uit het archief
Mea Zen

Een meeuw op de muur met een been in zijn veren. Mea stopte goed terug zodat ze het niet zou laten schrikken. Voor een tijdje keken ze allebei naar de haven, elk van een andere hoogte.

Boven de daken

Foto uit het archief
Mea Zen

Vanuit een hogere uitkijk kon ze hele rijen boten zien tussen de gebouwen. Ze opende haar notitieboekje, maar ze had niet de hele pagina nodig. Ze heeft een haven meten uit een handspanner. Het was net genoeg voor een boot die op het punt stond te vertrekken.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 116

Een wolk op de motorkap

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De gepolijste rij

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Colombine vertraagde naast de gepolijste wagens. Lu Cia dacht dat ze een favoriet koos. Colombine keek naar een enkele tak die op drie motorkappen drie verschillende manieren weerspiegelde.

De zilveren motorkap

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Er verscheen een wolk op de zilveren motorkap. Mea wilde een foto, maar tegen de tijd dat ze haar telefoon optilde, was het naar de rand verhuisd. Ze stapte terug om een stuk hemel erboven in het frame te plaatsen.

Achter de auto.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze liepen rond de auto op de stoep. De achterruit hield plotseling meer bomen dan straat vast. Lu Cia wees op de echte boom achter hen die haar beide vrienden over het hoofd hadden gezien.

De klok

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

De klok boven de straat herinnerde hen eraan dat ze voor een minuut moesten stoppen. Mea stopte haar telefoon weg. Colombine vroeg of een minuut gemeten werd door de klok of door het aantal wolken. Alle drie de voorkeurswolken.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 117

Waar ze naar kijken

Monaco · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Onder de olijfboom

Foto uit het archief
Mea Zen

Een bronzen figuur stond onder de boom. Mea volgde zijn blik, in de hoop iets aan de overkant te ontdekken. Ze vond alleen een lichte plek op de stoep die kort leek op een opengeslagen sjaal.

Onder de vlaggen

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder de vlaggen dacht ze dat een ander figuur de weg wees. Ze wachtte tot de wind de stof optilde. Er zat een deuropening achter. Ze keek de hele tijd al in de goede richting, gewoon een beetje te hoog.

Van de andere kant

Foto uit het archief
Mea Zen

Op het plein omcirkelde ze een voetstuk om de figuur van achteren te zien. Vanuit die hoek zag ze waar de rand van de bestrating leidde. Als ze het zou volgen, zou ze meteen teruggaan naar waar ze begonnen was.

Het paleisbeeld

Foto uit het archief
Mea Zen

De stenen figuur bij het paleis keek weg van de straat. Deze keer volgde Mea haar blik niet. Ze keek naar de hemel. Ze wilde weten of ze tijd had om buiten te zitten op weg naar huis.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 118

De lijn die aan wal bleef

Monaco · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De rode lijn

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lu Cia wees naar een rode lijn bij de haven. Colombine wilde het helemaal volgen. Mea ging akkoord op voorwaarde dat ze een kijkje konden nemen wanneer ze maar wilden.

De verre kust

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Aan de overkant van de waterhuizen volop op de heuvels. Lu Cia vond er twee met wat leek op een glimp van berg tussen hen. Colombine bewoog opzij. De berg verdween. "Waar je staat is een deel van het uitzicht," zei ze.

Reflecties

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij hun volgende halte strekte de reflectie van een gebouw zich veel verder uit over het water dan die van zijn buren. Mea probeerde te raden welk gebouw groter was. Toen brak een golf beide lijnen.

Turquoisewater

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Vanuit de uitkijk konden ze turquoise water zien en de route die ze die ochtend hadden genomen. De rode lijn was niet meer zichtbaar. Colombine opende haar notitieboekje en tekende het zonder einde. Lu Cia knikte. "We zijn toch nooit tot het einde gekomen."

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 119

De kleur aan de andere kant van het raam

Porto · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het venster

Foto uit het archief
Mea Zen

Mea zag een blauwe in een Porto etalage die ze wilde onthouden. Toen ze verhuisde, verscheen het gebouw aan de overkant in het glas en veranderde de kleur. Ze stapte terug naar haar oorspronkelijke plek. Iemand anders liep nu door de reflectie.

Uphill

Foto uit het archief
Mea Zen

De straat steeg tussen winkels en geparkeerde auto's. Mea probeerde hetzelfde blauw te vinden op een deur als ze ging. Elke schaduw overtuigde haar even, totdat de volgende haar aan zichzelf deed twijfelen.

daken

Foto uit het archief
Mea Zen

Op het plein keek ze omhoog. De daken overlapten elkaar, elk gaf plaats aan een andere achter het. Een paar minuten lang waren hun contouren belangrijker voor haar dan hun kleur.

Bij de kerk

Foto uit het archief
Mea Zen

Buiten de kerk opende ze haar notitieboekje en schreef "blauw met een huis aan de overkant van de weg." Een verfwinkel kon het niet van die beschrijving hebben gemengd, maar die avond had ze geen moeite om zich het raam te herinneren.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 120

Vier manieren om omhoog te kijken

Porto · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Een binnenplaats onder dekking

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In het paleis in Porto koos Colombine een plekje in het midden van het atrium om te zien of ze elke boog kon tellen. Lu Cia wees er een achter een pilaar. Mea keek op, waar een hele nieuwe rij begon een verdieping boven hen.

Het ijzeren netwerk

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder het dakraam volgde Mea de ijzeren lijnen in een kleine cirkel. Lu Cia vond haar eigen route naar het centrum. Ze lieten elkaar pas zien toen ze zich realiseerden dat ze de uitgang niet konden achterhalen.

Ondervoets

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Colombine wees op de tegels. Ze vond een bloem in het ene patroon, een ster in het andere en iets in een derde waar ze het niet mee eens konden zijn. Lu Cia hurkte om precies te zien welke lijn waar hoorde.

De rode stoelen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

De rode stoelen lieten Mea beseffen hoe lang ze al stond. "Laten we ergens heen gaan waar we kunnen zitten," zei ze. Buiten bij de koffie keken ze alle drie nog een keer op. Ze vonden zes gewone naden in de parasol.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 121

De trappen op in haar eigen tempo

Braga · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De kleine kapel

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij de kapel boven Braga besloot Mea de treden vandaag niet te tellen. Op de eerste vlucht betrapte ze zichzelf om zeven uur. Ze probeerde de schaduw van de leuning te volgen.

De landing

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze stopte bij een brede landing terwijl ze nog ademde. Voetstappen kwamen van bovenaf, gesprek van onderaf. Na een tijdje realiseerde ze zich dat ze de wandelaars per tempo kon onderscheiden voordat ze ze zag.

De bochten

Foto uit het archief
Mea Zen

Van boven de trap brak in bij de terugslag. Mea vond de landing waar ze rustte. Het zag er vrij klein uit, hoewel ze daar de meeste tijd doorbracht.

Het rijtuig

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij de kabelbaan keek ze naar een koets die recht omhoog ging zonder een enkele bocht. Ze was er kort jaloers op. Toen op de leuning herkende ze de eerste schaduw die ze gebruikte om haar weg van onderen te vinden.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 122

Drie uitzichten vanuit Braga

Braga · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Onder de trap

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Colombine wilde het beste uitzicht aan de top vinden. Mea vroeg of ze zouden stemmen. Lu Cia heeft zich het recht voorbehouden om van gedachten te veranderen op weg naar boven, vooral als ze een bankje vonden.

Stenen toeschouwers

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze stopten allemaal bij de standbeelden. Van onderen konden ze meestal handen zien; dichterbij vonden ze gezichten. Colombine heeft een potlood eruit gehaald. Terwijl ze een standbeeld koos, tekende Lu Cia al de schaduw van zijn basis.

Bovenaan

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze spreidden zich uit langs de muur aan de bovenkant. Mea zag trappen, Colombine daken en Lu Cia heuvels door takken. Ze wisselden van plaats, alleen om te zien dat ze naar verschillende dingen keken, zelfs vanaf dezelfde plek.

Onder de wolken

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen het donker werd overleefden de contouren van de heuvels elk ander detail. "Wie heeft er dan gewonnen?" Mea vroeg het. Colombine sloot haar schetsboek en Lu Cia vond eindelijk een bankje. Ze hebben nooit gestemd.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 123

Het huis boven haar hoofd

Guimarães · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Een smalle rijstrook

Foto uit het archief
Mea Zen

In een smalle Guimarães rijstrook bestudeerde Mea de deuren om zich haar weg terug te herinneren. Een paar huizen verderop begonnen ze allemaal op elkaar te lijken. Ze kon zich omdraaien of iets vinden dat langzamer veranderde dan de verf op een deur.

Hout

Foto uit het archief
Mea Zen

Boven haar vond ze een balkon met hout. Eén straal is iets opzij gebogen. Ze beschaduwde haar ogen en volgde het naar de plek waar het het raam ontmoette. Ze herinnerde zich die plek.

Bloemen

Foto uit het archief
Mea Zen

Op het volgende balkon leunde rode bloemen over de rand. Vanaf de stoep kon ze vooral de onderkanten van de bladeren zien. Ze stak de straat over en twee volle rode bloemen verschenen in het groen.

Wasserij

Foto uit het archief
Mea Zen

Op de terugweg navigeerde ze door de wasserij die in de wind schuift. Het was geen vast oriëntatiepunt, maar ze vond het zonder aarzelen. Toen ze onder de balken voorbij kwam keek ze op en knipoogde naar de scheve.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 124

De kaart in vieren

Guimarães · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Vergadering

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op een Guimarães plein kondigde Colombine zichzelf aan met een golf. Lu Cia keek al naar de huizen en Mea ontvouwde een kaart. Tegen de tijd dat ze elkaar hadden begroet, bedekte het een halve tafel die ze nog niet eens hadden gekozen.

De eerste vouw

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze gingen zitten en Mea vouwde de kaart in tweeën. Lu Cia ontdekte dat ze aan de verkeerde kant van de vouw zaten. Colombine draaide het papier om en wees naar een boog. Het stond zowel op de kaart als voor hen.

Onder de boog

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder de stenen boog veranderden ze wie eerst moest gaan. Lu Cia kon het beste het einde van de straat zien, Mea hield de kaart vast, en Colombine keek naar de stenen. Een kruising van twee stappen nam ze een hele minuut.

Blauwe vensters

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de blauwe ramen ontvouwen ze de kaart niet. Mea heeft een briefje op het buitenste kwartje geschreven om hier terug te komen. Colombine vroeg of ze de straat bedoelde. "De weg waar je langzaam heen moet," zei Mea.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 125

Steen die zich vertakt

Batalha · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Buiten de muur

Foto uit het archief
Mea Zen

Buiten het klooster in Batalha probeerde Mea een tekening vanaf de top te maken. De eerste schets nam bijna het hele laken, waardoor er geen ruimte voor een deur. Ze draaide de bladzijde om en begon waar ze eigenlijk naar binnen zou gaan.

Bogen

Foto uit het archief
Mea Zen

Binnen koos ze een enkele boog. Toen ze het traceerde tot zijn einde, begon er een ander achter. Eindelijk vond ze plaats voor een gat dat ze helemaal had gemist in haar eerste tekening.

De kluis.

Foto uit het archief
Mea Zen

Boven haar lagen stenen ribben als takken. Mea kon niet zeggen welke lijn ze eerst moest trekken. Ze zette haar potlood op een hoek van de pagina en liet het midden vrij voor alle lijnen die ze nog moest vinden.

Een streep van licht

Foto uit het archief
Mea Zen

In het klooster vond ze een smalle lichtslag over de vloer. Ze zat aan de rand en eindigde met een enkele heldere lijn die ze ongeschoren achterliet. Pas toen zag de rest van de passage er zo donker uit als het had gevoeld.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 126

Een vis in het steegje

Óbidos · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het kasteel voor ons

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen het kasteel boven Óbidos kwam, stelde Lu Cia voor om eerst te zien wat er onder lag. Mea ging naar de poort en Colombine keek naar de witte muren. Ze waren niet naar binnen gegaan en hadden al drie verschillende wandelingen in gedachten.

Een rijstrook naar één kant

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze zetten de hoofdweg om in een rijstrook. Het was net breed genoeg voor hen om zij aan zij te lopen tot mensen achterop kwamen. Colombine drukte tegen de muur en merkte de blauwe rand van een venster tegenover.

Het blauwe kader

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lu Cia dacht dat het blauw om de hoek verder ging. Ze keken vanaf het einde van de rijstrook, maar de volgende muur was geel. Mea stelde voor om hun weg terug te vinden door kleuren, stoppen elke keer dat men veranderde.

Vis op de muur

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze stopten allemaal samen door een display van keramische vis. Colombine koos een blauwe, maar liet het achter op de muur. Lu Cia wilde het zich daar precies herinneren. Op de terugweg hadden ze noch een kaart, noch het kasteel nodig.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 127

Schaduw onder de gele toren

Sintra · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het witte paleis

Foto uit het archief
Mea Zen

Op het plein voor Sintra's witte paleis besloot Mea om hoger te gaan. Rondom haar mensen stopten om foto's te maken. Ze stopte haar notitieboekje eerst weg zodat haar handen vrij waren op de klim.

De beboste weg

Foto uit het archief
Mea Zen

In het bos had ze kort haar tempo voor zichzelf. Eén bocht was genoeg om de geluiden van het plein te verliezen. Ze stopte bij een muur waar bladeren het licht vangen en luisterde naar niets dan de wind voor een tijdje.

De gele toren

Foto uit het archief
Mea Zen

Toen de gele toren verscheen haalde ze haar notitieboekje bijna uit door reflex. Pas toen merkte ze dat ze in de zon stond en haar tekening niet kon zien. Ze ging onder een boog, waar het geel nog helderder leek.

De laatste boog

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze zat waar het zonlicht eindigde vlak voor haar schoenen. Ze tekende alleen de grens tussen licht en schaduw. Aan de voet van de pagina die ze schreef dat wat ze echt zocht aan de top, ergens was om een tijdje te zitten.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 128

De rivier laat zich stukje bij beetje zien

Dourovallei · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Mist

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Boven de Douro Vallei zagen ze eerst een wolk die op de heuvels leek te liggen. Mea wees naar waar de rivier op de kaart liep. Van waar ze stonden, moesten haar vrienden haar geloven.

De eerste kloof

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Een gat in de mist. Colombine maakte de eerste rijen wijnstokken, en Lu Cia ving een glimp van water voorbij. Tegen de tijd dat ze wees, was de mist gesloten. Colombine zette een teken in haar schetsboek om te onthouden waar het was geweest.

De bocht

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de volgende uitkijk konden ze de volledige rivierbocht zien. Mea vouwde de kaart. Lu Cia herinnerde zich dat ze de rivier probeerde te trekken van een korte glimp. "Het zou een zeer rechte rivier geweest zijn," zei ze.

Terrassen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de laatste halte kwamen de terrassen na elkaar boven het water te voorschijn. Colombine tekende slechts een paar lijnen en liet veel ruimte tussen hen. De mist ging uit elkaar, maar ze voelde dat het nog steeds op de foto hoorde.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 129

De ramen aan de overkant

Porto · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De eerste kant

Foto uit het archief
Mea Zen

Mea ging de zon in. Een raam aan de andere kant hield een stuk van het gebouw nu achter haar. Een stap later stond het frame vol lucht.

De spiegel

Foto uit het archief
Mea Zen

Verderop, een raam reflecteerde er nog twee. Mea keek toe tot er een auto voorbijging. Even verdween het hele huis en bleef alleen het witte dak van de auto over.

Geen reflectie

Foto uit het archief
Mea Zen

Aan het einde van het blok stond een raam open. In plaats van de reflectie vond ze een donkere rechthoek en een gordijn. Voor het eerst vroeg ze zich af of iemand binnen dezelfde straat in de gaten hield.

Twee cirkels

Foto uit het archief
Mea Zen

Hoog in een hal die ze vond rond ramen. Ze zocht niet naar zichzelf in hen. Ze stond waar ze door beide tegelijk kon kijken, en voor een tijdje waren twee cirkels van licht genoeg van Porto.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 130

Een patroon dat terugkwam

Porto · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het plafond

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder het paneelplafond koos Colombine één paneel en beloofde het weer te vinden vanuit de andere kant van de hal. Van daaruit leken ze allemaal op elkaar. Lu Cia stelde voor om te zoeken naar het deel dat niet herhaald werd.

Het snijden

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In een steensnijwerk vond Mea een lijn die terugkeerde naar zijn startpunt. Ze probeerde het in potlood. Toen haar eind niet kwam, stelde Colombine voor om het gat te verlaten en verder te gaan met het bezoek.

De salon

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In de salon zag Lu Cia dat de stoelen bijna identiek aan elke kant werden gelegd. Eentje stond tegenover een raam. Vanaf dat moment gingen ze elke kamer binnen op zoek naar de plaats van die ene stoel.

De tegels

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de tegels opende Mea haar notitieboekje weer. Ze zette een stip in de kloof, zoals ze had gezien tussen twee patronen. Colombine vroeg zich hardop af of iemand het daar speciaal voor hun bezoek had geplaatst.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 131

Een cirkel in de tuin

Braga · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Twee torens

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder de torens in Braga, vroeg Mea zich af of ze er hetzelfde uitzagen aan beide zijden van het plein. Aan de ene kant zag ze elk raam. Aan de andere kant kwam een boom in beeld en won haar aandacht.

Rond het bed

Foto uit het archief
Mea Zen

In de tuin liep ze langzaam rond een rond bloembed. De bloemen aan het eind verloren de zon. Toen ze klaar was met het circuit, had schaduw haar startplaats ook bereikt.

De deuropening

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij een stenen deuropening zag ze een kleine duik in de drempel. Ze vroeg zich af hoeveel mensen er doorheen zijn gelopen. Toen ging ze opzij en maakte plaats voor twee meer.

Onder het dak

Foto uit het archief
Mea Zen

Binnenin zagen ze cirkels in het dak. Ze tekende er maar één in haar notitieboekje, waardoor de helft donkerder werd. Toen ze het die avond weer zag deed het haar denken aan zowel het plafond als het bloembed.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 132

Een omweg langs de fontein

Braga · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De plinten

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij het eerste standbeeld zag Lu Cia een plint die groter leek dan de anderen. Colombine wilde ze van dichtbij vergelijken. Vanaf de onderste stap kon Mea de uiteinden van twee van hen helemaal niet zien.

Een pauze op de stappen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze stopten halverwege om twee mensen te laten passeren. Toen de voetstappen vervaagden hoorden ze water. Lu Cia stelde voor om het te vinden voordat ze zich aan een andere vlucht verbonden.

Bij de fontein!

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

De fontein was net om de hoek. Colombine noteerde de richting waarin het water in haar schetsboek liep. Mea vroeg of ze daardoor terug zouden komen. Colombine gaf toe dat het waarschijnlijker was om een andere fontein te vinden.

De tuin

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Voorbij de fontein was een tuin waarvan alle paden konden worden verkend zonder een enkele trap. Lu Cia koos er één. Ze herinnerden zich de plinten op de weg naar beneden, tegen die tijd geen van hen het antwoord dacht.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 133

De lichtjes bleven boven

Braga · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Dusk

Foto uit het archief
Mea Zen

Tegen de tijd dat Mea terugkeerde naar de deuropening zag het plein er anders uit dan een uur eerder. De contouren van de ramen waren samengevoegd met de muur. Ze wachtte om te zien wat ze zou herkennen inmiddels.

Kaarsen

Foto uit het archief
Mea Zen

In het begin zag ze alleen het warme licht bij het altaar. Terwijl haar ogen zich aanpasten begon ze verschillen te maken in de kleuren erachter. Ze bleef tot de avond zich buiten had gevestigd.

De verlichte façade

Foto uit het archief
Mea Zen

Buiten moest ze omkeren. Het licht hield nu de gevel bij elkaar terwijl de steen tussendoor vervaagde. Mea onthield een heldere boog en bewaarde de anderen voor een ander bezoek.

Naar beneden.

Foto uit het archief
Mea Zen

Kleine lampen markeerden de trap. Na een paar stappen realiseerde ze zich dat ze niet langer naar de torens keek, maar de route van licht naar licht. De laatste scheen een tijdje achter haar.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 134

Onder de scheve balk

Guimarães · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Onder de boog

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder een lage boog dook Colombine weg, hoewel ze ruimte had om te sparen. Mea deed hetzelfde. Lu Cia liep rechtop en wees erop dat de oneffen bestrating meer aandacht verdiende.

De bloemen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen ze rondliepen op de bestrating, zagen ze bloemen onder de ramen. Lu Cia vroeg zich af hoe ze water kregen zonder iemand te pletten. Toen landde er een druppel naast Colombine's schoen.

De balk

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Mea kondigde aan dat ze de meest kromme straal zou trekken die ze konden vinden. Elk koos een andere. Toen ze samen stonden ontdekten ze dat twee dezelfde straal hadden gekozen, net van tegenover elkaar liggende uiteinden.

Het balkon

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder het balkon hield Colombine het schetsboek uit de zon. Mea tekende de balk tot aan de plek waar hij verdween achter het raam. Lu Cia voegde eraan toe dat de druppel water aanzienlijk nauwkeuriger was dan hun tekening.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 135

Groen op hout

Guimarães · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het balkon

Foto uit het archief
Mea Zen

Aan de overkant van de straat nam een balkonrail een groene cast. Mea nam aan dat het verf was, maar het werd grijs toen ze overstak. Pas toen merkte ze een schaduw van bladeren die eroverheen bewegen.

De sluiter

Foto uit het archief
Mea Zen

Op een houten sluiter vond ze echte groene verf. Het was dun door het scharnier en het hout kwam er doorheen. Mea besloot zich het groen te herinneren samen met de rand waar het uitliep.

De bovenste verdiepingen

Foto uit het archief
Mea Zen

Verderop stonden houten balkons boven elkaar. Elk heeft de onderkant geschaduwd. Mea bekeek de laagste langste, omdat de kleur veranderde bij elke beweging van de takken.

De tegels

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij een betegeld venster wordt de kleur zelfs in de schaduw gehouden. In haar notitieboekje tekende ze twee vlekken naast elkaar, één scherp en één wazig. Toen ze hem dicht deed, wist ze nog steeds welke van hout was.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 136

Een plek om even stil te staan

Guimarães · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Bovenaan het venster

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen Mea naar de ramen keek, hief ze haar hand op en liet hem zakken. Ze kon niet beslissen of iemand daar stond of dat ze een reflectie zag. Colombine stelde voor te zwaaien naar Lu Cia, die achter was geraakt.

De regel

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lu Cia zag de was drogen in de schaduw boven de straat. "Ik denk dat de wind zal doen voor ons vandaag," zei ze. Ze hebben allemaal hun sjaals aangepast en een paar stappen verder gezet.

Het projectievenster

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij een projectievenster probeerden ze zich het uitzicht ervan voor te stellen. Van onderen konden ze alleen maar zien welke kant het opging. Ze leenden het als een mijlpaal en bleven recht, hoewel de hoek hen verleidde.

De speelhal

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In de speelhal vonden ze een plek om te staan zonder iemand te blokkeren. Ze bleven door een gust en drie groepen voorbijgangers. Pas toen herinnerde Lu Cia zich dat ze een pauze wilde voorstellen. Blijkbaar hadden ze er net een gehad.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 137

Een kamer zonder dak

Batalha · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De binnenplaats

Foto uit het archief
Mea Zen

In Batalha stak Mea de binnenplaats over met haar ogen op de deur. Toen ze terugkeek leek het hele plein te passen achter een enkele pilaar. Ze keek naar voren en probeerde langzamer te lopen.

Drie bogen

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder drie bogen werden haar voetstappen stiller. Ze stopte bij elk om te raden hoe ver de passage ging. Geen van haar gokjes heeft het echte einde bereikt.

Tegen blauw

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze kwam tevoorschijn waar de hemel tussen de stenen opende. Aan de rand van de muur kon ze zien waar steen een dak had kunnen ontmoeten. De muur eindigde hier, maar de hemel ging verder over het hele uitzicht.

Een geopende pagina

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze tekende slechts het begin van de bogen. Boven hen liet ze het papier leeg en hield het met haar handpalm tegen de wind. Ze hield het open tot er een wolk voorbij de laatste boog bewoog.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 138

Bladeren in steen

Batalha · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Een monster

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de gedecoreerde muur vond Lu Cia iets dat leek op een blad. Colombine zag een veer. Mea besloot de schets te tekenen en de naam uit te stellen totdat alle drie beter hadden gekeken.

Op de basis

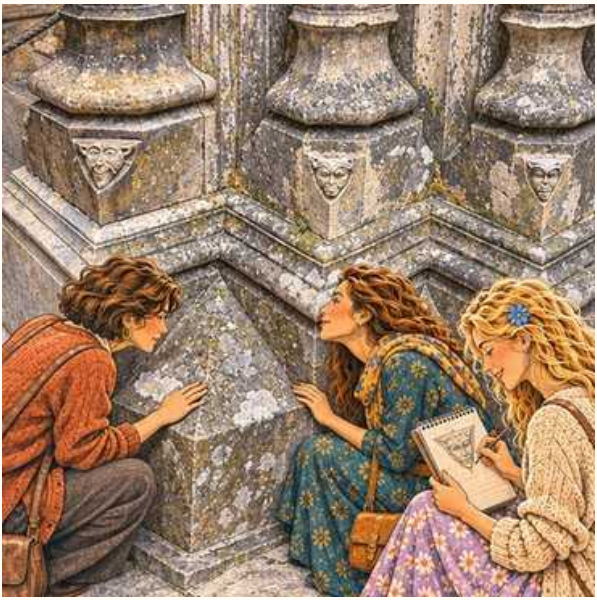

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op een pilaarbasis zagen ze dat de dichtstbijzijnde randen gladder waren dan de andere. Colombine vond een vergelijkbaar randje in haar schets. Ze rondde het af met een potlood en liet zien hoe weinig het kostte om de vorm te veranderen.

De hoofdsteden

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Hoger onder de kluis verschenen meer bladeren, kleiner en scherper. Lu Cia herkende een vorm waarvan ze dacht dat het een veer was. Mea tikte haar potlood op de pagina naast haar eerste schets.

De ster

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Uiteindelijk keken ze in het midden van een stervormige kluis. Ze hadden de veervraag beneden nog niet geregeld. Hierboven zagen ze allemaal hetzelfde punt zonder een woord.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 139

Steen naast het raam

Batalha · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Een rustige muur

Foto uit het archief
Mea Zen

In het klooster vond Mea een graf tegen een muur. Ze kon niet alles lezen wat erin gesneden was. Ze stond stil en merkte welke delen er anders uitzagen toen het licht ze bereikte.

De vouwen

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij de volgende tombe bestudeerde ze de plooien in een stenen mantel. Ze zagen er delicaat uit. Een stap verder gingen ze samen, en ze verwonderde zich hoe snel een detail weer in schaduw veranderde.

Onder het raam

Foto uit het archief
Mea Zen

Licht van een hoog raam viel op de muur maar had nog niet bereikt de vloer. Mea bleef aan de rand van de doorgang hangen. Voordat ze de streep verliet bewoog niet meer dan de breedte van een vinger.

De omtrek

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij haar laatste stop kopieerde ze alleen de omtrek van een steenrand in haar notitieboekje. Ze wilde de namen later controleren. Voor nu schreef ze onder de tekening waar het licht vandaan kwam.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 140

Vier keer omhoogkijken

Batalha · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Overhead

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder de stenen ribben koos Colombine een plek om recht omhoog te kijken. Mea stapte terug om haar uitzicht te verbreden. Lu Cia bleef waar ze was en merkte dat beide vrienden meteen waren gestopt met praten.

De deuropening sluit af.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de deuropening gingen ze verder met hun gesprek. Lu Cia dacht dat dezelfde decoratie verscheen langs het portaal. Colombine markeerde zijn positie met een vinger in de lucht zodat ze het van verder weg konden vinden.

Terugstappen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Vanaf het plein verdwenen de kleine versieringen. De lijnen die naar hen leidden bleven. Mea besloot dat het nu makkelijker zou zijn om uit te leggen waar ze een moment eerder stond.

Weer naar binnen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In de laatste kluis vonden ze nog een bekend patroon. Lu Cia probeerde zijn herhalingen te tellen. Toen ze zich realiseerde dat ze haar hoofd vier keer achter elkaar moest draaien, draaide ze zich om en nam het hele plafond in.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 141

De gebogen bank

Mafra · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Bij het paleis.

Foto uit het archief
Mea Zen

In het paleis in Mafra probeerde Mea in het midden te staan. Wanneer de ene vleugel rechts keek, leek de andere iets langer. Ze stopte eindelijk met bewegen en controleerde of ze zelfs naar de ingang keek.

Het voorhof

Foto uit het archief
Mea Zen

Vanuit het voorhof kwamen beide kanten in zicht. Ze tekende ze met een enkele lijn maar had te veel papier over aan de andere kant. Toen ze de pagina verliet, liep ze de tuin in.

Groene paden

Foto uit het archief
Mea Zen

De tuin had ook struiken aan beide kanten. Het pad kromde zachtjes om hen heen. Mea vond het aangenamer onder de voeten toen ze niet naar het midden hoefde te blijven.

De blauwe rand

Foto uit het archief
Mea Zen

Ze zat aan de rand van een gebogen tegelbank. Ze vulde de ruimte in haar notitieboekje met een blauwe bocht. Tegen het einde van de dag hield de pagina zowel het paleis als de plek waar ze had rusten.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 142

Onder de blauwe poort

Óbidos · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Tegels bij de ingang

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Onder de poort in Óbidos stopte Mea bij de blauwe tegels. Colombine wilde wachten tot ze ze voor zichzelf hadden. Toen de ruimte werd opgeruimd, merkte Lu Cia dat het beeld kort zijn gevoel voor schaal met de mensen had verloren.

De blauwe lijn

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Langs de straat volgden ze een blauwe lijn onder de ramen. Het brak bij de deuropeningen en begon weer voorbij hen. Lu Cia stelde voor om naar de overkant van de straat te kijken bij elke kloof.

De lampion.

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Door een ijzeren lantaarn zag Colombine een schaduw als een tweede, dunnere versie ervan. Mea wilde het schetsen, maar mensen liepen voorbij en de schaduw verdween kort. Alle drie wachtten ze erop.

De rustige hoek

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In een rustige rijstrook ontmoetten ze naast potten onder een raam. Lu Cia stelde voor terug te keren naar de poort terwijl de tegels nog zonlicht hadden. Op de terugweg keken ze ergens anders naar elke kloof.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 143

Stof in de wind

Óbidos · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

In de deuropening.

Foto uit het archief
Mea Zen

Buiten een winkel in Óbidos, Mea ving een beweging van stof. Ze dacht dat iemand het van binnenuit had weggehaald. Toen bewoog het weer en daarachter waren alleen lege deuren.

Op het rek

Foto uit het archief
Mea Zen

Racks gevoerd aan beide kanten van de baan. Een rok bedekte een andere wanneer de wind steeg. Mea wachtte tot ze uit elkaar gingen zodat ze beide kleuren tegelijk kon zien.

De sjaal

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder de sjaals hield ze er een omhoog naar het licht. Het zag er bleeker uit van de andere kant, hoewel het doek niet was veranderd in haar vingers. Ze vouwde het terug en herinnerde zich welke kant de hemel had vastgehouden.

Het kale raam

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij een blauw raam stopte ze weer. De luiken bewogen niet, maar de schaduw van haar eigen sjaal reisde langs de muur. Voor het eerst die dag hoefde ze niet te wachten tot iemand haar de tweede kleur liet zien.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 144

Een kasteel tussen de bomen

Sintra · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het plein

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op het Sintraplein zei Lu Cia dat alle interessante dingen vandaag bergop zouden zijn. Colombine wees naar een bank die er interessant uitzag op de grond. Mea zat en zag de eerste heuvel van het.

Voorbij de huizen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Een beboste helling steeg voorbij de laatste huizen. Elke vriend zag een andere weg omhoog. Toen ze op hun keuzes wezen, richtten drie handen zich op drie verschillende bochten in de straat.

Boven de boomtoppen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Lu Cia zag het kasteel eerst, tussen de boomtoppen. Het leek net boven het groen te staan. Een paar stappen verder op een tak verborgen het, en alle drie gingen terug naar waar ze het konden zien.

De stenen boog

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij een brede boog stopten ze om de weg terug naar beneden te herinneren. Colombine stelde de bank nog eens voor. Ze bedoelde dezelfde als in de ochtend en wist nu precies hoeveel van de heuvel het toonde.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 145

De bocht met de tegels

Sintra · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

De witte kegel

Foto uit het archief
Mea Zen

Een witte kegel steeg boven een dak in Sintra. Mea dacht dat ze het in zicht zou houden en haar weg zou kennen. Het verdween bij de eerste bocht. Ze had nog steeds de straat en het verlangen om te zien waar het heen leidde.

De takken

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder een boom potloodte ze het punt waar twee takken elkaar kruisten. Haar hoofd bewegend, zag ze helemaal niet aanraken. Ze eindigde een van de regels in haar notitieboek een beetje eerder.

Tegels langs de muur

Foto uit het archief
Mea Zen

Tegels draaiden met de weg langs een gebogen muur. Mea volgde hen tot de laatsten verdwenen rond de bocht. Deze keer ging ze verder zonder eerst een oriëntatiepunt te kiezen.

Onder de boog

Foto uit het archief
Mea Zen

Onder een oude boog herkende ze plotseling de manier waarop ze kwam. Ze sloot zich aan bij de twee gebroken lijnen in haar notitieboekje met een kleine boog aan de rand. Op straat zag ze de kegel weer, hoewel ze hem niet meer hoefde te volgen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 146

Een rond stukje hemel

Sintra · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Kleine dingen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

In een Sintra winkel keek Colombine naar de kleinste voorwerpen bij de deur. Mea herinnerde zich een plek door een spiraal op een decoratie. Buiten zocht Lu Cia nog een spiraal boven de winkel.

In de wind

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Een helder ornament bewoog tegen een muur. Colombine wachtte om alle kanten te zien. Uiteindelijk gaf ze toe dat de wind hem voor onbepaalde tijd kon draaien en ze nog tijd hadden om bergop te lopen.

De steile straat

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op de steile straat Lu Cia keek terug. De winkel was uit het zicht. Mea vond echter dezelfde kleur op de muur boven hen, en de drie besloten om het ten minste tot aan de volgende boog te volgen.

De cirkel van licht

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij een rond raam keken ze eindelijk samen op. Het centrum hield slechts een klein stukje lucht vast. Mea merkte op dat hun wandeling was begonnen met kleine objecten, en dat zelfs zijn laatste uitzicht kon worden bedekt met een hand.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 147

Een dal op een gevouwen bladzijde

Dourovallei · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Aan de rand van de mist

Foto uit het archief
Mea Zen

Boven de vallei opende Mea haar schrift slechts halverwege. Mist verborg de andere kant van de rivier, dus een zichtbare oever was genoeg voor een tekening. Ze liet het papier achter de vouw leeg.

Tweede overzicht

Foto uit het archief
Mea Zen

Iets verderop maakte ze enkele rijen wijnstokken. Ze probeerde ze boven de rivier op te tellen, maar ze drukten tegen elkaar aan. Ze opende het notitieboekje breder en trok ook de helling tussen hen.

Een bocht in de mist

Foto uit het archief

Mea Zen

Toen een andere bocht verscheen zag het er op de pagina als een voortzetting van de eerste bank. Mea keek nog wat langer voordat ze zich eraan vastlegde. Toen verzachtte ze één lijn in plaats van ze te verbinden.

De pagina breed

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij de laatste stop legde ze haar notitieboekje volledig open. Een vouw bleef in het midden. Ze liet het daar liggen omdat het haar hielp herinneren hoeveel van de vallei ze in het begin had gezien en hoeveel er onderweg was verschenen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 148

De laatste laag van het dal

Dourovallei · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Vanaf de eerste bank

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Mea, Colombine en Lu Cia stopten waar de vallei nog een beetje mist hield. Ze kozen allemaal een plek die ze bij de volgende halte wilde zien. Ze waren het er alleen over eens dat het bij de rivier moest zijn.

Terrassen

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Bij de tweede uitkijk kromden de terrassen met de heuvel. Colombine begon met de langste lijn. Lu Cia begon met een korte. Toen ze elkaar de pagina's lieten zien, vond Mea een stuk van dezelfde helling in elk.

Nog een heuvel

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op de volgende plek een functie vanaf de rand van hun ochtend uitzicht was bijna in het midden. Lu Cia lachte omdat ze zich het verkeerde deel van de rivier herinnerde. Colombine liet haar zien waar de twee elkaar ontmoetten in de schets.

Voor de terugweg

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Voordat ze vertrokken wachtten ze bij de muur tot de zon nog een terras aanraakte. Mea heeft haar notitieboekje dicht gedaan. Op de terugweg hoefden ze het niet eens te zijn over een uitzicht om mee te nemen. Ze hadden allemaal haar eigen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 149

Vier drempels

Portugal · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Op de trappen in Braga

Foto uit het archief
Mea Zen

In Braga ging Mea op de tweede trede zitten. Op de eerste zat ze de deur in de weg als die openging. Vanaf de tweede kon ze de straat en de lucht zien en hoefde niemand om haar heen.

De stenen drempel

Foto uit het archief
Mea Zen

In Guimarães betrapte ze zichzelf erop dat ze een uitnodiging las die helemaal niet op de deur stond. Haar blik volgde de uitgesleten steen. Hoeveel mensen zouden hier eerst even zijn blijven staan voor ze naar binnen gingen?

Het voorplein in Mafra

Foto uit het archief
Mea Zen

In Mafra was de ingang zo breed dat ze nauwelijks het gevoel had op een drempel te staan. Maar na een paar passen werd het lawaai achter haar zachter. Ze was dus toch een grens overgestoken. Dat kon ze horen.

Onder een gele boog

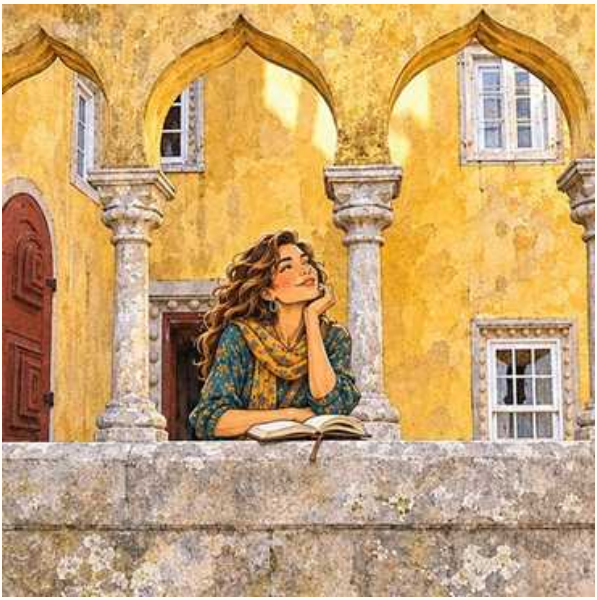

Foto uit het archief
Mea Zen

In Sintra bleef ze even staan tussen zon en schaduw. Pas toen besefte ze dat ze de hele dag plekken had gevonden waar ze even kon blijven staan zonder te hoeven kiezen tussen binnengaan en doorlopen. Dit moment schreef ze op, zonder pijltje erbij.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 150

Waar de muur naar kijkt

Portugal · Mea Zen

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het ronde bastion

Foto uit het archief
Mea Zen

In Óbidos liep Mea zo dicht langs een bastion dat ze eerst alleen de afzonderlijke stenen zag. Van een afstand sloten ze aaneen tot een boog. Telkens als ze dichterbij kwam, werd het enorme bouwwerk weer een muur die ze kon aanraken.

De torens

Foto uit het archief
Mea Zen

Bij de torens probeerde ze te zien waar de muur ophield. Van beneden zag ze waar de stenen ophielden, maar in de schaduw liep hun gekartelde omtrek door tot op de grond. Die tweede toren veranderde telkens als er een wolk voorbijtrok.

Gras aan de voet van de muur

Foto uit het archief
Mea Zen

In de schaduw onder aan de muur vond Mea een zacht plukje gras. In haar schets liet ze het grootste deel van de muur onafgewerkt. Het gras tekende ze helemaal. Het viel haar op dat ze juist bij zulke haast onzichtbare dingen het langst bleef stilstaan.

Een andere omtrek

Foto uit het archief
Mea Zen

Later in Batalha keek ze opnieuw naar steen tegen de lucht. Hier liepen de scheidslijnen omhoog en eindigden ze in punten. In plaats van een tweede tekening te beginnen, draaide ze het papier om en tekende ze het licht aan de andere kant van dezelfde muur.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City

Aflevering 151

Nog even aan de rivier

Dourovallei · Mea Zen, Colombine en Lu Cia

Een geïllustreerd verhaal, gebaseerd op originele reisfoto’s.

Het laatste uitzichtpunt

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Colombine kondigde het laatste uitzichtpunt aan. Lu Cia vroeg haar te wachten tot de lichtvlekken niet langer langs de horizon schoven. Mea wist dat dat nog wel even kon duren. Ze liet haar tas van haar schouder glijden.

De schets van een ander

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Ze wisselden van notitieboek. In het boekje van Colombine ontdekte Mea een heuvel die haar helemaal niet was opgevallen. Lu Cia moest lachen om een zin die Mea in haar boekje was begonnen en vergeten was af te maken. Ze lazen alle drie over een andere reis, terwijl ze de hele dag samen hadden gelopen.

Ruimte om verder te gaan

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Op een lege bladzijde schreef ieder van hen op waar ze naar terug wilde. Lu Cia koos een kleine bocht in de rivier. Colombine koos de plek waar de wijnranken begonnen. Mea keek naar haar bladzijde voor ze er twee namen bij schreef.

Nog even

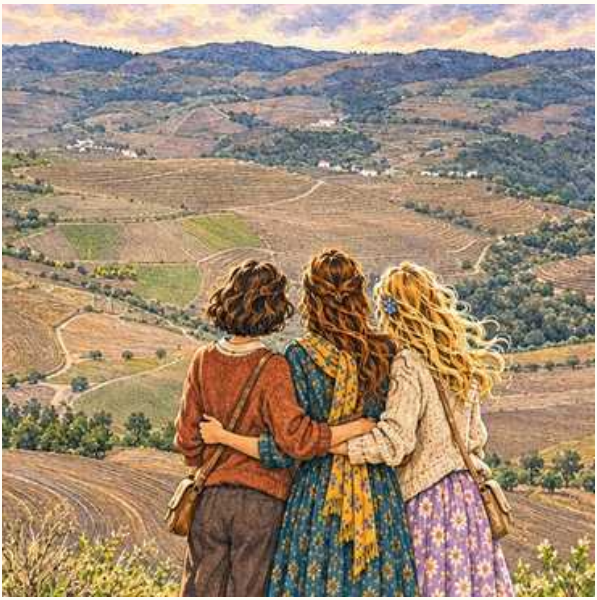

Foto uit het archief

Mea Zen · Colombine · Lu Cia

Toen het tijd was om te gaan, stond geen van drieën meteen op. Ze wachtten niet eens meer op het licht. Ze bleven gewoon zitten tot het dal niet langer om een laatste regel leek te vragen. Ze namen hun notitieboeken mee, alle drie nog op dezelfde bladzijde opengeslagen.

Mea Zen Free · Colombine MichelangeLove

Lees het verhaal op Travel2City